

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 52. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2018 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 52. posiedzeniu Senatu:

senatorów Roberta Dowhana, Jerzego Federowicza oraz Waldemara Sługockiego	7
senatora Roberta Dowhana.....	9
senatora Jana Hamerskiego.....	28
senatora Jana Marii Jackowskiego	30
senatora Jana Filipa Libickiego.....	34
senatora Grzegorza Peczkisa oraz senatora Roberta Mamąta	39
senatora Grzegorza Peczkisa	40
senatorów Marka Pęka, Małgorzaty Kopiczko, Jana Marii Jackowskiego oraz Rafała Ambrozika	42
senatora Waldemara Sługockiego.....	45

52. POSIEDZENIE SENATU

(15 grudnia 2017 r.)

**Oświadczenie senatorów Roberta Dowhana,
Jerzego Fedorowicza oraz Waldemara Sługockiego**

*skierowane do prezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego*

Jako senatorowie Rzeczypospolitej Polskiej wyrażamy poparcie dla przyznania renty specjalnej jednemu z najbardziej utytułowanych – zarówno na arenie krajowej, jak i międzynarodowej – żużlowców w historii, panu T.G.

Pan T.G. w kwietniu br. uległ poważnemu wypadkowi, w wyniku którego jest sparaliżowany od pasa w dół. Lekarze niestety nie dają mu wielkich szans na to, że kiedykolwiek będzie chodził.

Z informacji podanych przez „Przegląd Sportowy” wynika, że ustępująca premier Beata Szydło wyraziła zgodę na przyznanie mu renty specjalnej, lecz nie zdążyła podpisać stosownych dokumentów. Żywimy głęboką nadzieję, że przychyli się Pan do tego wniosku, a dopełnienie formalności to tylko kwestia czasu. Pan T.G. przeszedł całą skomplikowaną procedurę przyznania tego świadczenia, które przysługuje osobom mającym duże zasługi dla kraju i które z powodu zdarzeń losowych znalazły się w trudnym położeniu.

Pan T.G. cały czas musi być pod opieką lekarzy i rehabilitantów. Ostatnio, po ponad pół roku, opuścił wojskowy szpital w Bydgoszczy i rozpoczął kolejny – jak wiemy, jeszcze trudniejszy – etap rehabilitacji. Największym wyzwaniem jest leczenie wciąż bardzo dolegliwej spastyczności, która praktycznie uniemożliwia zawodnikowi poruszanie się nawet przy pomocy wózka inwalidzkiego. Niestety na tę chwilę żaden z oferowanych przez lekarzy programów terapii eksperymentalnej nie spełnia oczekiwań. Pozostała bardzo kosztowna rehabilitacja, na której efekty trzeba czekać nawet kilka lat. Dostosowanie infrastruktury, w której funkcjonuje były zawodnik żużlowy, tak by mógł on swobodnie poruszać się na wózku inwalidzkim, wiąże się z ogromnym wydatkiem. Dodatkowe koszty to także leki zarówno specjalistyczne, jak i przeciwbólowe.

W związku z powyższym wnosimy o przyznanie renty specjalnej panu T.G. Działania w tym zakresie uważamy za ważne i uzasadnione, gdyż przed sportowcem z pewnością najtrudniejsza walka w życiu.

*Z poważaniem
Robert Dowhan
Jerzy Fedorowicz
Waldemar Sługocki*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
SZEFA KANCELARII
PREZESA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 15 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym podczas 52. posiedzenia Senatu RP przez senatora Roberta Dowhana oraz innych senatorów w sprawie przyznania Panu T.G. renty specjalnej uprzejmie informuję, że sprawa przyznania przez Prezesa Rady Ministrów renty lub emerytury specjalnej na podstawie art. 82 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także zmiany decyzji Prezesa Rady Ministrów przyznającej świadczenie specjalne, może być rozpatrzona na wniosek osoby zainteresowanej, jej pełnomocnika lub przedstawiciela ustawowego.

Z wyrazami szacunku

Michał Dworczyk

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do prezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wyrażam poparcie dla apelu rzecznika praw obywatelskich w sprawie deinstytucjonalizacji systemu wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych.

Apel rzecznika praw obywatelskich poparty został przez 54 organizacje społeczne. Deinstytucjonalizacja systemu wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych jest szczególnie ważna jako proces przejścia od opieki instytucjonalnej do wsparcia na poziomie społeczności lokalnych z poszanowaniem podmiotowości i przyrodzonej godności wszystkich osób, w tym prawa do decydowania o własnym życiu.

Istnieje realna potrzeba przyjęcia bardziej kompleksowych rozwiązań. Działania podejmowane w ramach programu „Za życiem”, mające na celu rozwój ośrodków wsparcia i mieszkań chronionych, a także inne formy wsparcia oferowane w ramach systemu pomocy społecznej, są słuszne, jednak wciąż niewystarczające.

Takie działania podjęto już w innych państwach europejskich. Jednym z przykładów jest węgierska strategia deinstytucjonalizacji z 2011 roku, która spowodowała, że w latach 2011–2015 z wykorzystaniem funduszy unijnych 660 osób przeszło z opieki instytucjonalnej do wsparcia w społeczności lokalnej. W obecnej perspektywie unijnej (2014–2020) założono przejście kolejnych 10 000 osób.

Wobec tego niezbędne jest przyjęcie Narodowego Programu Deinstytucjonalizacji, który zawierałby cele, harmonogram oraz wskaźniki realizacji. Program powinien objąć osoby z niepełnosprawnościami, osoby chorujące psychicznie, osoby starsze oraz dzieci. Równocześnie istnieje realna potrzeba przyjęcia moratorium na tworzenie dużych instytucji (wzorem Słowacji, Węgier czy Danii) oraz częściowego moratorium na kierowanie do instytucji osób, które dopiero będą potrzebować całodobowego wsparcia.

W związku z tym wnioskuję o podjęcie działań w sprawie deinstytucjonalizacji systemu wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych. Działania w tym zakresie uważam za ważne i uzasadnione.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 19 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Roberta Dowhana na 52. posiedzeniu Senatu w dniu 15 grudnia 2017 r., wyrażające poparcie dla Apelu Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie deinstytucjonalizacji systemu wsparcia dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych, Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej przekazuje poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z tymi wytycznymi Europejskiej Grupy Ekspertów ds. Przejścia od Opieki Instytucjonalnej do Opieki świadczonej na poziomie Lokalnych Społeczności, deinstytucjonalizacja to proces przejścia od opieki instytucjonalnej do usług świadczonych w społeczności lokalnej i wymagający z jednej strony rozwoju takich usług, a z drugiej – stopniowego ograniczania usług w ramach opieki instytucjonalnej. Integralnym elementem tego procesu jest profilaktyka, mająca zapobiegać umieszczeniu osób w instytucjach zapewniających całodobową opiekę.

W ramach deinstytucjonalizacji podejmowane są działania na rzecz tworzenia różnych form usług w środowisku, mających na celu zapewnienie właściwej opieki oraz wydłużenie okresu sprawności psychofizycznej i możliwości pełnienia ról społecznych i zawodowych, przede wszystkim: osobom z chorobami przewlekłymi, osobom z niepełnosprawnościami, osobom w podeszłym wieku.

Koncepcja deinstytucjonalizacji oraz cel rozwoju usług społecznych świadczonych w lokalnej społeczności są uwzględnione w Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju (przyjęta w lutym 2017 roku). Liczne projekty nt. deinstytucjonalizacji zostały rozpoczęte i są wdrażane przez różne podmioty, we wszystkich regionach kraju.

W systemie pomocy społecznej na przestrzeni ostatnich lat wprowadzono i nadal prowadzi się działania uwzględniające potrzeby większej samodzielności, w tym życia w środowisku lokalnym. Należy podkreślić, że nawet mieszkańcy domów pomocy społecznej mają możliwość opuszczenia takiej jednostki, w związku z realizowanym programem usamodzielnienia i w efekcie – prowadzeniem samodzielnego życia, np. w mieszkaniu chronionym, we własnym mieszkaniu lub w domu rodzinnym.

Z danych MPiPS-05 wynika, że zarówno w roku 2015 jak i w roku 2016 liczba osób, które opuściły DPS i powróciły do środowiska lokalnego pozostawała na tym samym poziomie i wynosiła 860 osób, z czego w 2015 roku 593 osoby wróciły do rodziny, a 267 usamodzielniało się, natomiast w roku 2016 do rodziny wróciło 558 osób a liczba osób usamodzielnionych wynosiła 302.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej podjęło wiele działań kierowanych do osób z niepełnosprawnościami i osób starszych oraz ich rodzin w celu zapewnienia im godnego życia, możliwości wyboru stylu życia, w integracji ze społecznością lokalną.

Rezultatem tych działań jest m.in. rozwój usług opiekuńczych, sieci ośrodków wsparcia, w tym środowiskowych domów samopomocy i mieszkań chronionych. Dane statystyczne MPiPS – 03 za poszczególne lata potwierdzają tę tendencję.

W listopadzie ubiegłego roku w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej powstał Program „Opieka 75+”. Program umożliwia gminom uzyskanie wsparcia finansowego w roku 2018 w zakresie realizacji zadania własnego o charakterze obowiązkowym, określonego w art. 17 ust. 1 pkt 11 *ustawy o pomocy społecznej*,

tj. świadczenie usług opiekuńczych, w tym specjalistycznych usług, w miejscu zamieszkania (z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi).

Celem Programu jest poprawa dostępności usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób samotnych w wieku 75 lat i więcej w gminach wiejskich, miejsko-wiejskich i miejskich do 20 000 mieszkańców, które zadanie to realizują samodzielnie (tj. przez pracowników ośrodków pomocy społecznej, urzędów gmin lub innych gminnych jednostek organizacyjnych). Wsparcie finansowe dla gmin z Programu udziela się na podstawie art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, przy czym wysokość dotacji celowej z budżetu państwa nie może przekroczyć 50% kosztów realizacji zadania. Szacowany koszt Programu „usługi opiekuńcze 75+” to 57 455 750 zł.

Inną formą pomocy dla osób niesamodzielnych w środowisku są ośrodki wsparcia, które świadczą usługi opiekuńcze, specjalistyczne usługi opiekuńcze lub posiłek osobom, które ze względu na wiek, chorobę lub niepełnosprawność wymagają częściowej opieki i pomocy w zaspokajaniu niezbędnych potrzeb życiowych. Ośrodki wsparcia są placówkami dziennego pobytu, z możliwością prowadzenia miejsc całonocnych okresowego pobytu. W roku 2016 liczba ośrodków wsparcia prowadzonych przez samorząd gminny lub powiatowy lub na ich zlecenie wynosiła 1645. Liczba miejsc w tych ośrodkach wynosiła 75.010, a z usług skorzystało 119.287 osób. W porównaniu z rokiem 2015 liczba ośrodków wzrosła o 86, liczba miejsc o 692, a liczba osób korzystających z usług wzrosła o 2714 osób. Dodatkowo w 2016 roku funkcjonowały 302 Dzielne Domy Pomocy na 3.574 miejsc, z których skorzystało 21.445 osób.

Z każdym rokiem wzrasta liczba gmin korzystających ze wsparcia udzielonego w ramach Programu „Senior +”. W ramach edycji 2017 Programu dofinansowano utworzenie 35 nowych Dziennych Domów „Senior +” oraz 96 nowych Klubów „Senior +” na łączną kwotę ponad 19.918 tys. zł. Z kolei 124 już istniejące placówki otrzymały dofinansowanie na funkcjonowanie w łącznej wysokości 8 434 013,64 zł. Tym samym w roku 2017 działało około 257 Dziennych Domów i Klubów „Senior +”.

W roku 2018 przeznaczono 80 mln złotych, które zostaną wykorzystane na tworzenie nowych placówek oraz wsparcie funkcjonowania już istniejących Dziennych Domów i Klubów Senior+.

W ostatnich latach bardzo szybko rozwija się sieć ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, zwłaszcza środowiskowych domów samopomocy, które świadczą usługi w ramach indywidualnych lub zespołowych treningów samoobsługi i treningów umiejętności społecznych, polegających na nauce, rozwijaniu lub podtrzymywaniu umiejętności w zakresie czynności dnia codziennego i funkcjonowania w życiu społecznym. W 2016 roku liczba środowiskowych domów samopomocy w stosunku do roku 2015 wzrosła, o 19 ŚDS i wynosiła ogółem 779. Liczba miejsc w ŚDS również uległa zmianie – w 2016 r. odnotowano wzrost o 799 miejsc w stosunku do 2015 r. Wg stanu na koniec 2016 r. liczba miejsc wynosiła ogółem 28 579. Wzrasta również liczba osób korzystających z usług środowiskowych domów samopomocy. W porównaniu do 2015 r. liczba osób korzystających z pomocy udzielanej w ramach ŚDS w 2016 r. wzrosła o 833 osoby i na koniec 2016 roku wynosiła 31 345 osób.

Ze wstępnych danych na koniec 2017 roku, wynika, że ze środków ubiegłorocznej rezerwy przeznaczonej na rozwój sieci ŚDS zostały uruchomione 743 nowe miejsca w środowiskowych domach samopomocy, z czego 442 w 17 nowych domach i 1 filii już funkcjonującego domu oraz 2 kluby samopomocy na 40 miejsc ogółem. Dodatkowo na początku 2018 roku uruchomione zostaną 2 nowe domy na 60 miejsc ogółem.

Od 1 lipca 2017 roku realizowany jest program kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” (M. P. z 2016 r. poz. 1250) ustanowiony Uchwałą Rady Ministrów Nr 160 z dnia 20 grudnia 2016 r. Program obejmuje również działania w zakresie pomocy społecznej (m.in. rozwój sieci ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi i tworzenie mieszkań chronionych). W ramach tego Programu w 2017 roku uruchomiono dodatkowo 71 nowych miejsc w ŚDS, z czego 20 miejsc w 1 nowym domu i 40 miejsc w 4 nowych filiach domów już funkcjonujących.

W roku bieżącym w ramach Programu „Za życiem” środki na realizację zadań związanych z rozwojem sieci ŚDS i podwyższeniem dotacji na uczestników ze spectrum autyzmu i niepełnosprawnością sprzężoną są wyższe niż w roku 2017.

Należy także podkreślić, że sukcesywnie wzrasta poziom finansowania bieżących zadań tych jednostek. W 2016 roku miesięczna kwota dotacji na 1 uczestnika ŚDS wzrosła do wysokości 1.268 zł, w roku bieżącym wynosi już 1.458,20 zł, a roku 2019 wzrośnie do 1.585 zł na jednego uczestnika.

Kolejną bardzo istotną formą wsparcia osób starszych i niepełnosprawnych w środowisku lokalnym są mieszkania chronione. Mieszkania chronione w systemie pomocy społecznej funkcjonują w Polsce od 1996 roku w oparciu o przepisy ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zmianie ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 147 poz. 687) i w przeciągu 20 lat ulegał zmianom zakres i rodzaj udzielanego wsparcia, a krąg osób korzystających rozszerzał się corocznie.

W roku 2015 funkcjonowało 660 takich mieszkań z liczbą miejsc – 2.605, a osób korzystających było 2.593. Z kolei w roku 2016 liczba mieszkań chronionych wynosiła 703, liczba miejsc w tych mieszkaniach – 2.922 i liczba osób korzystających – 2.774.

Ustawą z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją programu „Za życiem” (Dz. U. z 2017 r. poz. 1292) zmieniony został przepis art. 53 ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769, ze zm.), dotyczący wsparcia w formie mieszkań chronionych, w którym zdefiniowano mieszkanie chronione jako formę pomocy społecznej przygotowującą pod opieką specjalistów osoby tam przebywające do prowadzenia samodzielnego życia lub wspomagającą te osoby w codziennym funkcjonowaniu oraz wprowadzono podział mieszkań chronionych na mieszkania chronione treningowe i mieszkania chronione wspierane. Przepisy w powyższym zakresie wejdą w życie z dniem 1 marca 2018 r. Jednocześnie z ww. datą wejdzie w życie rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie mieszkań chronionych, którego projekt aktualnie jest przygotowywany w Ministerstwie.

W ramach Działania 4.7 programu „Za życiem” – Tworzenie mieszkań chronionych dla osób niepełnosprawnych – zaplanowano budowę lub adaptację lokali na mieszkania chronione dla osób niepełnosprawnych ze znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego, całościowych zaburzeń rozwojowych lub epilepsji oraz dla osób niewidomych. W Harmonogramie działań Programu na lata 2017–2021 na ten cel przewidziano na dofinansowanie ogółem środki w kwocie 108 mln zł, z czego w roku 2018 i w następnych, po 24 mln zł rocznie.

Rozwój dostępnych dla obywateli (w szczególności osób niepełnosprawnych i osób starszych), dobrej jakości usług społecznych, realizowanych przy wykorzystaniu lokalnych zasobów społecznych, jest celem projektu pn. *{Nie}Samodzielni* przewidzianego w Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju jako jeden z projektów strategicznych.

Projekt *{Nie}Samodzielni* realizowany jest jako grupa różnych inicjatyw, mających na celu dostarczenie usług dla osób niesamodzielnych i ich opiekunów. Jedną z nich jest projekt Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój (PO WER) pt. „Profesjonalizacja usług asystenckich i opiekuńczych dla osób niesamodzielnych – nowe standardy kształcenia i opieki” (okres realizacji: od 2017.07.01 do 2019.06.30), polegający na wypracowaniu, przetestowaniu i wdrożeniu trzech standardów świadczenia usług opiekuńczych i asystenckich w lokalnej społeczności, z uwzględnieniem świadczenia tych usług przez osoby 50+, a także trzech standardów kształcenia osób świadczących usługi.

Celem głównym projektu jest profesjonalizacja opieki nad osobami starszymi (OS) o różnym stopniu niesamodzielności w ich miejscu zamieszkania. Realizacja projektu przyczyni się do skuteczniejszej interwencji, większej efektywności, spójności i skoordynowania rozwiązań.

Kolejną inicjatywą w ramach projektu *{Nie}Samodzielni* jest projekt konkursowy w PO WER pn. „Wypracowanie standardów i przeprowadzenie pilotaży w zakresie

usług mieszkalnictwa wspomaganego dla osób o specyficznych potrzebach, z uwzględnieniem możliwości finansowania tych rozwiązań”. Projekt jest zgodny z realizowaną obecnie w Polsce ideą deinstytucjonalizacji. Zaplanowano w nim działania zmierzające do przejścia od świadczenia usług w formach instytucjonalnych (stacjonarnych) do usług świadczonych w społeczności lokalnej, które umożliwią osobom wymagającym wsparcia pozostanie w środowisku lokalnym. W projekcie wypracowane zostaną rozwiązania, które umożliwią niezależne życie osobom z różnymi schorzeniami i rodzajami niepełnosprawności. Opracowanych zostanie sześć standardów/modeli, które zostaną wdrożone w formie mieszkań wspomaganym, wraz z zapewnieniem świadczenia usług. Opracowane standardy będą rekomendowane do stosowania.

W ramach projektu *{Nie}Samodzielni* realizowany jest również pilotaż dziennych domów opieki medycznej przez Ministerstwo Zdrowia oraz udzielane jest wsparcie mające na celu rozwój rolnictwa społecznego przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Ponadto w ramach PO WER w Działaniu 2.6 Wysoka jakość polityki na rzecz włączenia społecznego i zawodowego osób z niepełnosprawnościami, realizowany jest projekt pozakonkursowy pn. „Wypracowanie i pilotażowe wdrożenie modelu kompleksowej rehabilitacji umożliwiającej podjęcie lub powrót do pracy” dla typu poddziałania „Wypracowanie i pilotażowe wdrożenie modelu kompleksowej rehabilitacji”, realizowanego przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Okres realizacji projektu to: 01.2018 r. – 09.2022 r. Głównym celem projektu jest opracowanie i przetestowanie efektywnego, optymalnego pod względem społecznym i finansowym modelu w zakresie rehabilitacji oraz aktywizacji społecznej i zawodowej, który będzie miał wpływ na jakość usług świadczonych przez podmioty realizujące zadania dotyczące zawodowego i społecznego włączenia osób zagrożonych niezdolnością do pracy, niepełnosprawnością oraz osób niepełnosprawnych.

W ramach projektu zostanie wypracowany i przetestowany model kompleksowej rehabilitacji, ułatwiającej podjęcie lub powrót do aktywności społecznej lub zawodowej osób, które wskutek doznanego urazu, zdiagnozowanego schorzenia lub niepełnosprawności wrodzonej lub nabytej w okresie rozwojowym nie mogą kontynuować lub podejmować się pełnienia ról społecznych oraz kontynuować lub podejmować aktywności zawodowej.

Model ten ma pozwolić na przygotowanie osoby, która w efekcie urazu lub zdiagnozowanego schorzenia albo niepełnosprawności, wrodzonej lub nabytej w okresie rozwojowym, jest zagrożona lub dotknięta długotrwałą albo trwałą utratą możliwości podejmowania ról społecznych oraz zatrudnienia, do powrotu lub do podjęcia pełnienia ról społecznych i zawodowych, w oparciu o analizę i ocenę rozwoju jej indywidualnego potencjału, cech psychofizycznych i posiadanych kompetencji osobistych i zawodowych z wykorzystaniem Międzynarodowej Klasyfikacji Funkcjonowania, Niepełnosprawności i Zdrowia (ICF).

Dodatkowo w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych realizowane są działania na rzecz deinstytucjonalizacji. W konkursach ogłaszanych z wykorzystaniem środków EFS przez samorzady województw wspierane są działania tworzące opiekę środowiskową w ramach usług społecznych i zdrowotnych. Na poziomie RPO oferowane jest bezpośrednie wsparcie dla osób, w tym wsparcie na rzecz poprawy dostępu osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym do wysokiej jakości tych usług. W ramach RPO wspierana jest także infrastruktura społeczna m.in. służąca deinstytucjonalizacji usług.

Katalog wsparcia obejmuje m.in.:

- poprawę dostępu do usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych świadczonych w domu,
- działania wspierające rozwój usług asystenckich dla osób z niepełnosprawnościami umożliwiające mobilność społeczną i zawodową,
- działania poprawiające dostęp do produktów i usług zwiększających autonomię i bezpieczeństwo osób (np. pomoc w dostosowaniu mieszkania do potrzeb osoby niesamodzielnej),
- rozwój usług teleopieki (doradztwa telefonicznego i bezpośredniej pomocy specjalistów na wezwanie w przypadku szczególnie trudnej sytuacji),

- zwiększenie dostępu do sprzętu rehabilitacyjnego, pielęgnacyjnego i wspomagające poprzez tworzenie wypożyczalni takiego sprzętu w połączeniu z nauką ich obsługi i doradztwem,
- szkolenia dla opiekunów nieformalnych, a także okresowe zapewnienie opiekunów nieformalnych opieką świadczoną w domu lub w jednostkach dziennego pobytu,
- poprawę dostępu do usług w mieszkaniach chronionych i innych formach mieszkań wspomaganych.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w obecnej perspektywie finansowej na lata 2014–2020 w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja i Rozwój, planuje się realizację kolejnych projektów w ramach działań na rzecz procesu deinstytucjonalizacji systemu wsparcia osób z niepełnosprawnościami i osób starszych.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Elżbieta Bojanowska

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego
oraz do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie informacji dotyczących samochodów zabytkowych rejestrowanych na terenie naszego kraju.

1. Proszę o informację, na jakiej podstawie samochody zabytkowe są rejestrowane na terenie Rzeczypospolitej Polskiej?

2. Jaki podatek obowiązuje przy sprzedaży samochodów zabytkowych oraz jakie wpływy z tytułu tego podatku wpłynęły do budżetu państwa?

3. Jeżeli wpływy do budżetu państwa z tego tytułu są znikome, proszę o uzasadnienie, w jakim celu wprowadzony jest ww. podatek i jakie mają być skutki jego uiszczania?

4. Czy ministerstwo planuje jakieś zmiany w zakresie sprzedaży samochodów zabytkowych, ich rejestracji oraz opodatkowania?

Proszę o przekazanie szczegółowych danych dotyczących wyżej wymienionych kwestii.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 30 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem skierowanym do Wiceprezesa Rady Ministrów, Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, złożonym przez senatora **Roberta Dowhana** na 52. posiedzeniu Senatu w dniu 15 grudnia 2017 r. w sprawie samochodów zabytkowych rejestrowanych na terenie naszego kraju, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Odpowiadając na pytanie z zakresu właściwości Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego: „...na jakiej podstawie samochody zabytkowe są rejestrowane na terenie Rzeczypospolitej Polskiej?”, przekazuję następujące informacje.

Na wstępie należy rozróżnić rejestrację pojazdów (w tym pojazdów zabytkowych) wynikających z przepisów prawa o ruchu drogowym (i pochodnych), a rejestrację pojazdów zabytkowych wynikających z przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Na gruncie ochrony zabytków, podstawowym aktem prawnym, na podstawie którego dokonuje się rejestracji pojazdów zabytkowych, jest ustawa z 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Ustawa ta m.in. definiuje pojęcie zabyt-

ku (art. 3 pkt 1), jak również pojęcie zabytku ruchomego (art. 3 pkt 3), do których zaliczamy pojazdy zabytkowe, przedmiotowy zakres ochrony (art. 6) oraz jej formy (art. 7). Zgodnie z art. 6 ww. ustawy ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania, zabytki ruchome (pkt 2) będące w szczególności: „*wytworami techniki, a zwłaszcza urządzeniami, **środkami transportu** oraz maszynami i narzędziami świadczącymi o kulturze materialnej, charakterystycznej dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentującej poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego*” (lit. d).

W art. 7 ustawy wymienione są formy ochrony zabytków. Podstawową formą ochrony dotyczącą zabytków ruchomych (w tym także pojazdów zabytkowych) jest wpis do rejestru zabytków. Wpisuje się je do rejestru na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków, kończącej postępowanie administracyjne, na wniosek właściciela zabytku (art. 10 ust. 1). Wojewódzki konserwator zabytków może wydać z urzędu decyzję o wpisie zabytku ruchomego do rejestru w przypadku uzasadnionej obawy zniszczenia, uszkodzenia lub nielegalnego wywiezienia zabytku za granicę (art. 10 ust. 2). Natomiast nie wpisuje się do rejestru zabytku wpisanego do inwentarza muzeum.

Wpis do rejestru zabytków z punktu widzenia sprawowania należytej ochrony i opieki ma podstawowe znaczenie, ze względu na daleko idące konsekwencje prawno-administracyjne. Należy jednak podkreślić, że w przypadku pojazdów zabytkowych, ta forma ochrony występuje bardzo rzadko.

Podstawowym sposobem rejestracji pojazdów zabytkowych jest ewidencja zabytków, która wprawdzie nie jest wymieniona w art. 7 ustawy jako odrębna forma ochrony zabytków, to jednak jest ważnym elementem systemu ochrony zabytków w Polsce.

Zgodnie z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami „Wojewódzki konserwator zabytków prowadzi wojewódzką ewidencję zabytków w formie kart ewidencyjnych zabytków znajdujących się na terenie województwa”. W ust. 3 dodano, że „Włączenie karty ewidencyjnej zabytku ruchomego niewpisanego do rejestru do wojewódzkiej ewidencji zabytków może nastąpić za zgodą właściciela tego zabytku”. Natomiast w rozporządzeniu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. *w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem* (Dz.U. z 2011 Nr 113 poz. 661) w §14 ust. 1 wskazano, że „Wojewódzki konserwator zabytków włącza kartę ewidencyjną zabytku do wojewódzkiej ewidencji zabytków po sprawdzeniu, czy dane zawarte w karcie ewidencyjnej zabytku są wyczerpujące i zgodne ze stanem faktycznym, a także czy dokumentacja fotograficzna zabytku umożliwi jego identyfikację”. Ponadto ww. rozporządzenie określa (w §11, ust. 1) m.in., jakie rubryki zawiera karta ewidencyjna zabytku ruchomego. Podstawowym zadaniem pracowników wojewódzkiego urzędu ochrony zabytków w procedurze włączania zabytku ruchomego (w tym zabytku motoryzacji) do ewidencji jest sprawdzenie zawartości karty ewidencyjnej. W przypadku gdy w trakcie weryfikacji karty ewidencyjnej stwierdzono, że zawiera ona braki formalne, merytoryczne lub została sporządzona niezgodnie z obowiązującą instrukcją, wojewódzki konserwator zabytków może wystąpić do osoby, która sporządziła kartę, o usunięcie wskazanych braków.

Wojewódzki Konserwator Zabytków powinien mieć dostateczne kompetencje, aby ocenić przedstawione przez interesanta dokumenty dotyczące danego pojazdu i podjąć rozstrzygnięcie, czy włączyć kartę tego pojazdu do wojewódzkiej ewidencji zabytków, czy odmówić włączenia. Należy przy tym pamiętać, że włączenie karty zabytku do ewidencji jest czynnością materialno-techniczną, a w związku z tym rozstrzygnięcie wcz nie podlega procedurze administracyjnej.

Wojewódzki konserwator zabytków jest zobowiązany zawiadomić właściciela (posiadacza) o włączeniu karty pojazdu zabytkowego do ewidencji i wydać mu stosowne zaświadczenie. Dokument ten jest podstawą do ubiegania się o rejestrację tego pojazdu na tzw. żółtych tablicach. Po otrzymaniu stosownego zaświadczenia od wojewódzkiego konserwatora zabytków właściciel pojazdu włączonego do wojewódzkiej ewidencji zabytków przeprowadza w Okręgowej Stacji Kontroli Pojazdów badania techniczne. Jeżeli pojazd pomyślnie przejdzie badania i zostanie dopuszczony do ruchu drogowego-

go, jego właściciel otrzyma stosowne zaświadczenie umożliwiające dalszą procedurę rejestracyjną. Na podstawie zgromadzonej dokumentacji (m.in. wniosek o rejestrację pojazdu, dowód własności pojazdu, potwierdzenie włączenia pojazdu do wojewódzkiej ewidencji zabytków, opinia rzeczoznawcy samochodowego, dokumenty ze stacji kontroli pojazdów, dokument poświadczający zawarcie umowy ubezpieczenia OC, etc.) wydział komunikacji terenowej jednostki administracyjnej (właściwy urząd miasta bądź starostwa powiatowego) dokonuje rejestracji pojazdów zabytkowych, przydzielając tzw. żółte tablice.

Odpowiadając na pytanie dotyczące zmian w „zakresie sprzedaży samochodów zabytkowych, ich rejestracji czy opodatkowania”, uprzejmie informuję, że od dłuższego czasu trwają prace nad zmianą systemu ochrony zabytków w Polsce, czego rezultatem są m.in. kolejne nowelizacje ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Zmiany te idą w kierunku wypracowania rozwiązań prawnych i organizacyjnych umożliwiających poprawę stanu zachowania zabytków w Polsce oraz zwiększenia skuteczności działania służb konserwatorskich.

Z poważaniem

Piotr Gliński

**Stanowisko
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 8 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

zwracam się z prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r.

Z uwagi na tematykę powyższego oświadczenia dotyczącą również kwestii opodatkowania sprzedaży samochodów zabytkowych i wpływów do budżetu z tym związanymi, wystąpiłem do Ministra Finansów z prośbą o przekazanie stanowiska.

Odpowiedzi udzielę niezwłocznie po uzyskaniu stanowiska Ministra Finansów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 27 lutego 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r., informuję, że rejestracji pojazdu dokonuje właściwy miejscowo starosta na podstawie dokumentów określonych w art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.). Odstępstwa lub dodatkowe wymagania w zakresie koniecznych dokumentów wynikają z przepisów art. 72 ust. 1b–4 ww. ustawy, w których zapisano między innymi, że w przypadku pojazdu zabytkowego, zamiast dowodu rejestracyjnego, dopuszcza się przedstawienie oświadczenia właściciela pojazdu, złożonego pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że nie posiada dowodu rejestracyjnego (ust. 2b) oraz że dodatkowo wymaga się dokumentu potwierdzającego spełnienie wymagań, o których mowa w art. 2 pkt 39 – w stosunku do pojazdów zabytkowych (ust. 3).

Ponadto, uwzględniając wymagania ustawowe, w przepisach §2 ust. 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 11 grudnia 2017 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych (Dz. U. poz. 2355) zapisano, iż w przypadku zgłoszenia do pierwszej rejestracji pojazdu zabytkowego, do wniosku o rejestrację właściciel pojazdu dołącza:

- uwierzytelnioną kopię decyzji w sprawie wpisania pojazdu do rejestru zabytków lub dokument potwierdzający ujęcie pojazdu w wojewódzkiej ewidencji zabytków albo potwierdzający wpisanie pojazdu do inwentarza muzealiów, zgodnie z odrębnymi przepisami;
- zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu co do zgodności z warunkami technicznymi pojazdu zabytkowego oraz protokół oceny stanu technicznego pojazdu zabytkowego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 81 ust. 16 ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Przedstawiając powyższe informuję, że Ministerstwo Infrastruktury obecnie nie planuje zmian przepisów dotyczących warunków rejestracji pojazdów zabytkowych.

Odnosząc się natomiast do zasadniczych pytań z przedmiotowej interpelacji, dotyczących kwestii opodatkowania sprzedaży samochodów zabytkowych i wpływów do budżetu z tym związanych, informuję, że wystąpiłem według właściwości do Ministra Finansów o przekazanie stanowiska. Wyjaśnienia Pana Pawła Gruzy, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Finansów, otrzymane w tej sprawie przy piśmie nr PT2.8143.5.2018.BDDF.65 z dnia 06 lutego 2018 r. przedstawiam poniżej:

Sprzedaż samochodów zabytkowych na terytorium Polski, w zależności od rodzaju transakcji, jak również statusu stron tej transakcji, może podlegać opodatkowaniu zarówno podatkiem VAT lub podatkiem od czynności cywilnoprawnych, jak i podatkiem akcyzowym.

1. W zakresie opodatkowania sprzedaży samochodów zabytkowych podatkiem od towarów i usług (VAT) uprzejmie informuję, że pojęcie „samochodu zabytkowego” nie zostało zdefiniowane w przepisach polskiego prawa w zakresie podatku od towarów i usług.

Samochód zabytkowy jest towarem w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221, z późn. zm.) (dalej: ustawa o VAT), a sprzedaż towarów na terytorium Polski dokonywana przez podatników, co do zasady podlega opodatkowaniu podatkiem VAT.

Ustawa o VAT wprowadza natomiast dla potrzeb szczególnej procedury w zakresie dostawy towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków

definicję przedmiotów kolekcjonerskich, za które uważa się m.in. znaczki pocztowe lub skarbowe, stemple pocztowe klasyfikowane do kodu Scalonej Nomenklatury (CN) 9704 00 00 oraz kolekcje i przedmioty kolekcjonerskie o wartości historycznej, archeologicznej, numizmatycznej klasyfikowane do kodu CN 9705 00 00 (art. 120 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT) oraz definicję towarów używanych (art. 120 ust. 1 pkt 3 ustawy o VAT). Jeżeli samochód zabytkowy spełnia kryteria pozwalające zaklasyfikować go do kodu CN 9705 00 00 może zostać uznany za przedmiot kolekcjonerski, może również zostać uznany za towar używany, jeżeli spełnia warunki określone w ustawie o VAT.

Do dostaw przedmiotów kolekcjonerskich lub towarów używanych zastosowanie może mieć procedura szczególna uregulowana w art. 311–325 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.) (dalej: „dyrektywa VAT”) zaimplementowana w ustawie o VAT w art. 120.

Stosowanie szczególnej procedury w zakresie dostawy towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków jest dobrowolne. Sprzedawcy sami decydują czy do opodatkowania takiej dostawy, spełniającej określone przepisami warunki, zastosują szczególną procedurę.

W innym przypadku sprzedaż samochodów zabytkowych podlega opodatkowaniu podatkiem VAT na zasadach ogólnych.

Sprzedaż samochodów zabytkowych, niezależnie od tego czy zastosowane będą zasady ogólne czy też szczególna procedura w zakresie dostawy towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków, podlega opodatkowaniu podstawową stawką podatku VAT, tj. 23%.

Należy zauważyć, że podatek VAT jest podatkiem zharmonizowanym w Unii Europejskiej. Państwa członkowskie są związane przepisami dyrektywy VAT i nie mają dowolności we wprowadzaniu regulacji w zakresie tego podatku (w tym również w zakresie stawek) do krajowych systemów podatkowych. Przepisy dyrektywy VAT nie przewidują wyłączenia z opodatkowania podatkiem VAT, jak również obniżonej stawki podatku VAT czy też zwolnienia, sprzedaży samochodów zabytkowych. Zatem nie jest możliwe wprowadzenie zmian w zakresie opodatkowania podatkiem VAT sprzedaży samochodów zabytkowych.

W odniesieniu do kwestii wpływów do budżetu państwa z tytułu podatku VAT od sprzedaży samochodów zabytkowych uprzejmie wyjaśniam, że konstrukcja systemu podatku VAT, specyfika tego podatku, i w konsekwencji obowiązujący wzór deklaracji dla podatku od towarów i usług (VAT), uniemożliwiają gromadzenie danych w podziale na poszczególne towary (grupy towarowe). W związku z tym, Ministerstwo Finansów nie dysponuje danymi pozwalającymi na oszacowanie wpływów do budżetu państwa z tytułu podatku VAT od sprzedaży konkretnego towaru – w tym przypadku od sprzedaży samochodów zabytkowych.

2. W zakresie podatku akcyzowego, uprzejmie informuję, że aktualnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 43, 60, 937 i 2216 oraz z 2018 r. poz. 137) przewidują opodatkowanie podatkiem akcyzowym wyłącznie samochodów osobowych niezarejestrowanych wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym. Na gruncie ustawy o podatku akcyzowym samochodami osobowymi są pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów, które nie wymagają rejestracji zgodnie z przepisami o ruchu drogowym (art. 100 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym). Zatem, elementem decydującym o opodatkowaniu akcyzą samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju jest jego klasyfikacja we Wspólnej Taryfie Celnej do odpowiedniego kodu Nomenklatury Scalonej (CN).

W ustawie o podatku akcyzowym nie występuje pojęcie „samochodu zabytkowego”. Uznanie samochodu osobowego za zabytkowy na podstawie odrębnych przepisów nie wpływa na ich opodatkowanie lub brak opodatkowania podatkiem akcyzowym. Jednakże, samochody osobowe nie będą podlegać opodatkowaniu podatkiem akcy-

zowym, jeśli spełnią odpowiednie kryteria pozwalające zaklasyfikować je do pozycji 9705 Wspólnej Taryfy Celnej jako pojazdy kolekcjonerskie.

Pozycja 9705 obejmuje kolekcjonerskie pojazdy silnikowe o znaczeniu historycznym lub etnograficznym:

- a) w oryginalnym stanie, bez istotnych zmian podwozia, karoserii, układu kierowniczego, hamulcowego, systemu napędowego lub zawieszenia i silnika. Dopuszczalna jest naprawa i konserwacja. Uszkodzone lub zużyte części, akcesoria i podzespoły mogą zostać zastąpione, pod warunkiem że pojazd jest zachowany i utrzymany w odpowiednim stanie historycznym. Pojazdy zmodernizowane lub zmodyfikowane są wykluczone;
- b) co najmniej 30-letnie;
- c) modelu lub typu, który nie jest już produkowany.

W przypadku pojazdów, które spełniają powyższe trzy kryteria, uznaje się, że mają wymagane cechy do włączenia do kolekcji: są stosunkowo rzadkie, nie są zwykle wykorzystywane zgodnie z ich pierwotnym celem, są przedmiotem specjalnych transakcji poza normalnym handlem podobnymi artykułami użytkowymi oraz posiadają znaczną wartość.

Pozycja ta obejmuje również pojazdy kolekcjonerskie:

- pojazdy silnikowe, niezależnie od daty ich produkcji, które, co może zostać udowodnione, brały udział w wydarzeniu historycznym,
- samochody wyścigowe, które, co może zostać udowodnione, zostały zaprojektowane, zbudowane i wykorzystane wyłącznie do współzawodnictwa i osiągnęły znaczące sportowe sukcesy w prestiżowych krajowych lub międzynarodowych wydarzeniach.

Odnosnie do stawek podatku akcyzowego oraz wpływów budżetowych uprzejmie informuję, że dla samochodów osobowych o pojemności silnika powyżej 2000 centymetrów sześciennych stawka akcyzy wynosi 18,6% podstawy opodatkowania oraz 3,1% dla pozostałych samochodów osobowych. Ministerstwo Finansów dysponuje danymi o ogólnych wpływach z podatku akcyzowego od samochodów osobowych, bez możliwości wyodrębnienia wpływów z podatku akcyzowego od samochodów osobowych uznanych za zabytkowe w świetle odrębnych przepisów.

Ponadto w związku z tym, że podatek akcyzowy jest zasadniczo podatkiem jednorazowym, jego zapłata w prawidłowej wysokości dokonana z tytułu importu, nabycia wewnątrzwspólnotowego, czy pierwszej sprzedaży na terytorium kraju samochodu osobowego wyprodukowanego na terytorium kraju nie powoduje jego kolejnego opodatkowania, np. przy kolejnych czynnościach sprzedaży takiego samochodu.

Jednocześnie informuję, że aktualnie nie są planowane zmiany w opodatkowaniu akcyzą samochodów osobowych.

3. W kwestii opodatkowania sprzedaży samochodów zabytkowych podatkiem od czynności cywilnoprawnych uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1150) podatkowi temu (PCC) podlegają umowy sprzedaży, w tym te, których przedmiotem są samochody zabytkowe. Stawka podatku wynosi 2% podstawy opodatkowania, którą stanowi wartość rynkowa samochodu. Natomiast, nie podlegają PCC, m.in. umowy sprzedaży samochodów zabytkowych w zakresie, w jakim są opodatkowane podatkiem od towarów i usług (VAT) lub przynajmniej jedna ze stron jest zwolniona od VAT z tytułu dokonania tej czynności (art. 2 pkt 4 ustawy o PCC). Nie jest znana kwota wpływów z PCC z tytułu wskazanych umów, gdyż w systemach informacyjnych nie są gromadzone dane z podziałem według przedmiotów opodatkowania.

Wpływy z PCC stanowią w całości dochody gmin (zgodnie z miejscem zamieszkania lub siedziby nabywcy) i są przeznaczone na realizację ich zadań – zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. h ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1453, z późn. zm.). W związku z wywodzącą się z art. 167 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadą autonomii podatkowej i samodzielności finansowej gmin, każda zmiana przepisów skutkująca zmniejszeniem wpływów budżetowych gmin wymaga rekompensaty z innego źródła, bądź ewentualnego zmniejszenia zakresu zadań publicznych, do realizacji których jest zobowiązana gmina.

Wprowadzanie odstępstw od powszechności opodatkowania wymaga nie tylko racjonalności działania z punktu widzenia adresatów tych ulg, ale także z punktu widzenia całego systemu podatkowego. Wobec powyższego, a w szczególności ze względu na dochody budżetów gmin, nie jest planowana nowelizacja rozszerzająca zakres zwolnień podatkowych w PCC.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Szanowny Panie Premierze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z apelem redaktorów naczelnych wysoko punktowanych czasopism naukowych, w kontekście projektu ustawy o szkolnictwie wyższym 2.0, wystosowanym do mojego biura senatorskiego, wyrażam duże zaniepokojenie zapowiedziami likwidacji ministerialnej listy B czasopism.

Zapisy projektu ustawy skupiają się wyłącznie na anglojęzycznych platformach czasopism naukowych, z których wiele jest podporządkowanych interesom komercyjnym. Należy podkreślić, że dla nauk humanistycznych i społecznych niezbędne jest tworzenie dorobku naukowego w języku polskim. Przyjęcie do oceny parametrycznej dyscyplin naukowych oraz oceny pracowników naukowych wyłącznie tekstów z bazy Web of Science lub bazy Scopus będzie zagrożeniem dla rozwoju polskiej humanistyki i nauk społecznych. Działanie takie będzie też pewnym rodzajem cenzury oraz może prowadzić do zubożenia polskiej tożsamości naukowej.

Redaktorzy naczelni wysoko punktowanych czasopism naukowych nie obawiają się zaostżenia wymagań wobec czasopism. W środowisku naukowym od dawna silne są głosy o potrzebie ich podnoszenia. Jednak jedyną drogą powinno być odejście od wyłącznie formalnych kryteriów na rzecz ich połączenia z jakościową oceną ekspercką.

W ostatnich latach środowiska akademickie włożyły ogromny wysiłek i środki w to, by dostosować polskie czasopisma do wymagań międzynarodowych dzięki staraniom zespołów redakcyjnych. Nie negując znaczenia dokonań na forum międzynarodowym, nie można zaakceptować marginalizacji lat dorobku polskich naukowców publikujących w czasopismach naukowych. Chyba żaden kraj nie posunął się do tak radykalnej marginalizacji własnego języka i narodowego humanistycznego dorobku naukowego.

Dlatego popieram apel o zachowanie ważnej dla humanistyki i nauk społecznych platformy polskich czasopism oraz zachowanie ich roli i znaczenia w systemie oceny parametrycznej jednostek naukowych i oceny indywidualnej naukowców. Działania w tym zakresie uważam za ważne i uzasadnione.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

Warszawa, 22 grudnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na przysłane do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana podczas posiedzenia Senatu RP w dniu

15 grudnia 2017 r. w sprawie propozycji likwidacji części B wykazu czasopism naukowych (ustawa 2.0.) uprzejmie informuję, że idea jej likwidacji nie zakłada pomniejszenia ważnej roli języka ojczystego. Czasopisma, w których artykuły pisane są po polsku również są indeksowane w uznanych międzynarodowych bazach bibliograficznych. Należy jednak zaznaczyć, że takie czasopisma muszą spełniać dobre praktyki wydawnicze, oraz mieć wpływ na naukę ponadregionalną. Dlatego też kierunek zmian wpisuje się szerokie spektrum działań zmierzających do pokazania dokonań badaczy polskich na arenie międzynarodowej (np. utworzenie NAWA czy docenienie umiędzynarodowienia w algorytmie finansowania publicznych uczelni) oraz otwarcia nauki z jednej strony na świat zewnętrzny (Ustawa o Innowacyjności), ale również na globalny świat nauki.

Brak polskich badań nad polską i europejską historią oraz kulturą prezentowanych w czasopismach o międzynarodowym zasięgu powoduje, że polski punkt widzenia na sprawy ważne dla tworzenia europejskiej tożsamości jest niezauważalny czy pomijany w międzynarodowych dyskursie. Nieobecność polskich naukowców na arenie międzynarodowej prowadzi do tego, że są nam narzucone inne narracje, które mogą marginalizować znaczenie polskiej kultury i historii.

Powinnością badaczy zorientowanych na kulturę narodową oraz historię regionalną winno być nie tylko badanie lokalnych ojczyzn w sposób cechujący się doskonałością naukową, ale również pokazywanie światu wyników swoich badań oraz bogactwa polskiej kultury i prezentowanie na forum międzynarodowym polskiej racji stanu.

Czasopisma techniczne na liście B również powinny określić swoją rolę i adresata: albo są to czasopisma ukierunkowane na (1) transnarodowy naukowy dyskurs i wówczas konieczne jest podjęcie próby wejścia do globalnych baz, albo na (2) komunikację z lokalnym otoczeniem, czego efektem powinien być transfer wiedzy do społeczeństwa i gospodarki (a nie efekty publikacyjne). Dobrymi przykładami polskich czasopism notowanych w bazach międzynarodowych są: „Diametros” (filozofia), „Scienta et Fides” (teologia), „Teksty Drugie” (teoria literatury) osiągające wyjątkowo wysokie notowania wpływu w bazach międzynarodowych.

Brak części B „Wykazu czasopism punktowanych” nie oznacza, że zabraknie na tej liście najlepszych polskich czasopism humanistycznych wydawanych w języku polskim lub innych językach. Przede wszystkim należy podkreślić, że w bazie Scopus jest aktualnie indeksowanych 108 czasopism, w których publikowane są artykuły w języku polskim, a całościowo w bazie tej jest indeksowanych 358 polskich czasopism. Oznacza to, że w bazie Scopus indeksowane są między innymi takie czasopisma jak „Język Polski”, „Teksty drugie”, „Studia z Filologii Polskiej i Słowiańskiej”, „Kwartalnik Historii Żydów”, „Ekonomista”, „Filozofia Nauki”.

Na potrzeby ewaluacji minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, wykazy wydawnictw i czasopism naukowych wraz z liczbą punktów przyznawanych za monografie naukowe wydawane przez te wydawnictwa i artykuły naukowe publikowane w tych czasopismach oraz okres stosowania wykazów na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej, mając na uwadze uznaną renomę wydawnictw oraz czasopism. Podstawą do budowy wykazu czasopism punktowanych będzie uznana międzynarodowa baza bibliograficzna oraz te polskie czasopisma, które stosują dobre praktyki wydawnicze (anonimowe recenzje, istotny udział autorów spoza jednostki wydającej czasopismo, dostępne metadane artykułu, ciągłość wydań oraz metadane i co najmniej abstrakt w języku angielskim). Wykaz wydawnictw będzie przygotowywany we współpracy Komisji Ewaluacji Nauki, ekspertów zewnętrznych oraz Biblioteki Narodowej i będzie obejmował tylko uznane wydawnictwa.

Z wyrazami szacunku

PODSEKRETARZ STANU
prof. dr hab. Łukasz Szumowski

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o zwiększenie głośności sygnałów dźwiękowych oraz rozbudowanie sygnałów świetlnych pojazdów uprzywilejowanych.

Sygnały dźwiękowe pojazdów uprzywilejowanych często nie są słyszalne przy dużym natężeniu ruchu, na drogach szybkiego ruchu, w tym na autostradach. Szczególnie w dużych aglomeracjach – kierowcy słuchają muzyki w trakcie podróży lub są rozpraszeni różnymi źródłami dźwięku – problem ten jest bardzo duży. Wymienione wyżej czynniki wpływają na to, że często dochodzi do wypadków drogowych czy kolizji z udziałem pojazdów uprzywilejowanych, zwłaszcza ambulansów oraz wozów policyjnych i strażackich.

Jednocześnie zasadne jest rozbudowanie sygnałów świetlnych pojazdów uprzywilejowanych, tak aby kierowcy, zanim usłyszą sygnał dźwiękowy, mogli z oddali zobaczyć ww. pojazd. Wcześniejsze zauważenie czy usłyszenie pojazdu uprzywilejowanego niejednokrotnie może ocalić czyjeś życie. Możliwość uniknięcia kolizji czy poważnego wypadku wpływa bezpośrednio na bezpieczeństwo na polskich drogach.

W związku z powyższym wnoszę o zwiększenie głośności sygnałów dźwiękowych oraz rozbudowanie sygnałów świetlnych pojazdów uprzywilejowanych. Działania w tym zakresie uważam za ważne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 17 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Roberta Dowhana, złożone podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 roku, w sprawie pojazdów uprzywilejowanych, przekazane przy piśmie Marszałka Senatu RP z dnia 19 grudnia 2017 roku (sygn. BPS/043-52-1426/17), uprzejmie przedstawiam informacje pozostające w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Na wstępie należy wskazać, że stosownie do art. 2 pkt 38 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. *Prawo o ruchu drogowym* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.) pojazd uprzywilejowany to uprawniony do tego pojazd wysyłający sygnały świetlne w postaci niebieskich świateł błyskowych i jednocześnie sygnały dźwiękowe o zmiennym tonie, jadący z włączonymi światłami mijania lub drogowymi.

Pojazdy samochodowe uprzywilejowane w ruchu drogowym powinny spełniać warunki określone w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. *w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia* (Dz. U. z 2016 r. poz. 2022, z późn. zm.). Wymagania w zakresie błyskowego, ostrzegawczego sygnału świetlnego zostały wskazane w §26 ww. rozporządzenia. Sygnał taki powinien być widoczny z każdej strony pojazdu z odległości co najmniej

150 m przy oświetleniu słonecznym i nie powinien oslepić innych uczestników ruchu. Natomiast w odniesieniu do ostrzegawczych sygnałów dźwiękowych parametry takie nie zostały określone.

Jednocześnie należy zauważyć, że natężenie sygnałów dźwiękowych w pojazdach służb mundurowych oscyluje w zakresie od 105 dB do 115 dB. Na podstawie przepisów BHP oraz norm dla urządzeń montowanych w pojazdach uprzywilejowanych, natężenie dźwięku na zewnątrz nie może przekraczać wartości 120 dB. Jest to natężenie mogące powodować uszkodzenie narządu słuchu.

Należy przy tym podkreślić, że proces kierowania pojazdem wymaga od kierującego m.in. zdolności właściwej percepcji bodźców wzrokowych i akustycznych, które są podstawowym nośnikiem informacji o sytuacji na drodze. Światlny i dźwiękowy sygnał uprzywilejowania jest istotnym źródłem informacji dla wszystkich uczestników ruchu drogowego o zbliżającym się pojeździe uprzywilejowanym lub zagrożeniu na drodze. Niemniej uprawnione wydaje się stwierdzenie, że część kierowców podczas prowadzenia pojazdu słucha głośno muzyki, co może powodować znaczne upośledzenie postrzegania sygnałów akustycznych emitowanych przez pojazdy uprzywilejowane. Należy jednak zauważyć, że ten sam sygnał dźwiękowy dla załogi pojazdu uprzywilejowanego, a w szczególności jego kierowcy, jest źródłem uciążliwego hałasu. Zwiększenie natężenia sygnału akustycznego nie przyniosłoby zakładanych rezultatów, natomiast mogłoby zagrażać zdrowiu załogi pojazdu oraz innych użytkowników ruchu drogowego. Ponadto uwzględniając efekt odbicia fali akustycznej od obiektów w terenie zurbanizowanym kierowcy nie byłiby w stanie prawidłowo ocenić kierunku, z którego nadjeżdża pojazd uprzywilejowany. Z kolei zwiększenie jasności sygnałów świetlnych mogłoby powodować osłepienie kierowców w porze nocnej czy w nieprzychylnych warunkach pogodowych (deszcz, śnieg, mgła), a zakładane 150 metrów w obecnie obowiązujących przepisach prawa wydaje się być wystarczające do zauważenia pojazdu uprzywilejowanego z odpowiednim wyprzedzeniem.

Mając powyższe na uwadze trzeba stwierdzić, że nie znajduje uzasadnienia zmiana dodatkowych warunków technicznych dla pojazdów uprzywilejowanych w ruchu drogowym, w zakresie zwiększenia natężenia sygnałów akustycznych lub świetlnych.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do komendanta głównego Policji Jarosława Szymczyka

Szanowny Panie Komendancie!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z licznymi doniesieniami medialnymi dotyczącymi porwań dla okupu osób, w tym dzieci, na terenie naszego kraju, zwracam się z prośbą o przekazanie najnowszych danych, którymi dysponuje Komenda Główna Policji, dotyczących wykrywalności tego rodzaju przestępstw.

Ile przypadków takich porwań dla okupu (w tym dzieci) odnotowano (zgłoszono) i ile wykryto? W ostatnich miesiącach wielokrotnie pojawiały się informacje dotyczące tych wykroczeń.

Jednocześnie proszę o informację, jakiego rodzaju działania prewencyjne w tym zakresie prowadzi Komenda Główna Policji oraz organy będące pod jej jurysdykcją.

Proszę o przekazanie szczegółowych danych dotyczących wyżej wymienionych kwestii.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 12 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo BPS/043-52-1427/17 z dn. 19.12.2017 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Roberta Dowhana podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r., na podstawie art. 49 ust. 5 Regulaminu Senatu (M.P. z 2016, poz. 1220), poniżej przedstawiam dane statystyczne w obszarze postępowań wszczętych w sprawie przestępstw z art. 252 §1 i 2 Kodeksu Karnego w latach 2015–2017, a także wskaźnik wykrywalności tych przestępstw w analogicznym okresie.

Akt prawny	Postępowania wszczęte			% wykrycia		
	2015	2016	2017	2015	2016	2017
Art. 252 §1	11	4	5	81,82	81,25	100,00
Art. 252 §2	4	3	3		100,00	100,00
Podsumowanie	15	7	8	81,82	84,21	100,00

Przedmiotowe informacje obejmują swoim zakresem wszystkie postępowania z art. 252 §1 i 2 Kodeksu Karnego, bez rozróżnienia na czyny związane z uprowadzeniem dla okupu. Powyższe dane pochodzą z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji i dotyczą wszczętych postępowań przygotowawczych przez jednostki organi-

zacyjne Policji w związku ze zdarzeniami, co do których zachodzi podejrzenie, że są przestępstwami, albo wszczęte przez prokuraturę i przekazane Policji do dalszego prowadzenia.

W postępowaniach wszczętych w sprawie przestępstw z art. 252 §1 i 2 Kodeksu Karnego odnotowano następującą ilość uprowadzeń związanych z żądaniem okupu:

Uprowadzenia dla okupu		
2015	2016	2017
7	4	4

Pośród uprowadzeń odnotowanych w 2016 roku, dwa uprowadzenia miały miejsce poza granicami RP, na szkodę polskich obywateli. W 2017 roku jedno uprowadzenie dotyczyło żądania kwoty 1.000 zł przez sprawców uprowadzenia małoletniego. Tego samego dnia pokrzywdzony został uwolniony przez Policję a sprawcy ustaleniu i zatrzymani.

Spośród innych trzech uprowadzeń dla okupu w 2017 roku, mających miejsce na terenie województw małopolskiego i śląskiego, jedno dotyczyło uprowadzenia 10-letniego chłopca, który był przetrzymywany przez sprawców przez 5 dni. Po ustaleniu i zatrzymaniu sprawców tego przestępstwa, z uwagi na okoliczności mogące wskazywać na możliwość dokonania przez sprawców podobnych przestępstw w przeszłości, prokuratura zdecydowała o nagłośnieniu sprawy w mediach. Należy zwrócić uwagę, że trzy uprowadzenia, które miały miejsce w 2017 roku charakteryzowały się brutalnością sprawców w stosunku do swoich ofiar, jak również dużymi kwotami żądanych okupów.

Szybkie zatrzymania sprawców w każdym z przypadków uprowadzenia dla okupu w 2017 roku oraz nagłośnienie trzech spraw charakteryzujących się największą brutalnością oraz wyrafinowanym działaniem sprawców w mediach miały jednocześnie duże oddziaływanie prewencyjne poprzez pokazanie determinacji i skuteczności działań Policji w tego typu sprawach.

Z poważaniem

KOMENDANT GŁÓWNY POLICJI
z upoważnienia
Pierwszy Zastępca
Komendanta Głównego Policji
nadisnp. Andrzej Szymczyk

Oświadczenie senatora Jana Hamerskiego

skierowane do podsekretarz stanu
w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Wandy Zwinogrodzkiej

Szanowna Pani Minister!

Rodzice uczniów uczęszczających do Państwowej Szkoły Muzycznej w Nowym Targu, filii w Szczawnicy i Rabce, mają możliwość zapewnienia swoim dzieciom edukacji muzycznej poza systemem ogólnokształcącym. Uczniowie wspomnianych filii pochodzą zarówno ze Szczawnicy i Rabki, jak i z okolicznych gmin, położonych nawet 40 km od Nowego Targu.

Rodzice mają obawy, że w ramach reformy systemu edukacji szkół artystycznych i dostosowywania ich do reformy systemu oświaty, wdrażanej przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, zlikwidowane zostaną filie państwowych szkół muzycznych, w tym filie w Szczawnicy i Rabce. Filie te mają za sobą 55 lat wspólnego dorobku, starań o infrastrukturę oraz efektywne kształcenie dzieci i młodzieży. Za dalszym funkcjonowaniem tych filii przemawiają względy ekonomiczne (szczawnicki samorząd przekazał MKiDN budynek po szkole podstawowej, w którym na ukończeniu są prace adaptacyjne i modernizacyjne), kadrowe i dydaktyczne.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o informację, czy likwidowane będą filie w Szczawnicy i Rabce państwowej szkoły muzycznej.

Z wyrazami szacunku
Jan Hamerski

Odpowiedź

Warszawa, 17 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Jana Hamerskiego złożone podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r. proszę o przyjęcie następujących informacji.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59, z późn. zm.), której przepisy przewidują możliwość tworzenia szkół filialnych wyłącznie przez szkoły podstawowe, resort kultury podjął działania prowadzące do uporządkowania sytuacji filii szkół artystycznych, utworzonych często przed kilkudziesięciu laty w sytuacji obowiązywania innych regulacji. Aktualnie Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego wraz z Centrum Edukacji Artystycznej – specjalistyczną jednostką nadzoru nad szkołami artystycznymi, przeprowadza analizę sytuacji poszczególnych szkół filialnych w celu wypracowania najkorzystniejszych rozwiązań, uwzględniając zarówno zagęszczenie sieci szkół artystycznych określonego typu oraz dostępność społeczności lokalnej do edukacji artystycznej, warunki lokalowo-infrastrukturalne, którymi dysponują szkoły oraz ich filie, a także wielkość danej filii i zakres prowadzonego kształcenia artystycznego.

Powyższe prace dotyczą również wskazanych w oświadczeniu Pana Senatora szkół filialnych w Rabce oraz Szczawnicy. Pragnę jednak zapewnić, że resort kultury nie planuje ich likwidacji. Obecnie analizowane są aspekty organizacyjno-prawne zmierzające do przekształcenia każdej z tych dwóch filii w szkoły muzyczne I stopnia.

Z wyrazami szacunku

Wanda Zwinogrodzka

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgiewicza

Panie Ministrze!

W związku z pojawiającymi się w mediach informacjami o tym, że w okolicach Warszawy zostały wykryte źródła ASF, afrykańskiego pomoru świń, zwracam się z uprzejmą prośbą o informację, czy na północnym Mazowszu, a ściślej w powiatach żuromińskim, mławskim, ciechanowskim, płońskim i przasnyskim, też zostały wykryte jakiegokolwiek źródła tej choroby.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 2018.01.18

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 19 grudnia 2017 r. znak: BPS/043-52-1429/17 w sprawie oświadczenia Pana Jana Marii Jackowskiego Senatorsa Rzeczypospolitej Polskiej złożonego podczas 52. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 15 grudnia 2017 r. uprzejmie informuję, co następuje.

Zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt zajmuje się Inspekcja Weterynaryjna, która jest jednostką podległą Ministerstwu Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z informacji uzyskanych od Głównego Lekarza Weterynarii wynika, że do dnia 15 stycznia 2018 r. nie potwierdzono przypadków afrykańskiego pomoru świń (ASF) w województwie mazowieckim w powiatach: żuromińskim, mławskim, ciechanowskim, płońskim i przasnyskim.

Z poważaniem

Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

W związku z informacją o wykryciu przez podkarpacki oddział Straży Granicznej zorganizowanej grupy przestępczej, zajmującej się wyłudzeniem zezwoleń na pracę w zamian za korzyści majątkowe, działającej na Mazowszu i w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim zwracam się z uprzejmą prośbą o informację, jaka była skala tego procederu i jaka była skala, jeżeli chodzi o obywateli Ukrainy zatrudnionych na terenie północnego Mazowsza.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 12 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora RP Pana Jana Marii Jackowskiego, złożonego podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 roku, w sprawie ujawnionego przez Straż Graniczną procederu wyłudzenia zezwoleń na pracę i jego skali na terenie północnego Mazowsza, uprzejmie informuję, że funkcjonariusze Placówki Straży Granicznej (PSG) w Krościenku, Bieszczadzkiego Oddziału Straży Granicznej ustalili, że podstawione przez zorganizowaną grupę przestępczą osoby, w zamian za korzyści majątkowe występowały do Wojewody Mazowieckiego z wnioskami o wydanie zezwoleń na pracę dla cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (RP). Na podstawie ww. dokumentów cudzoziemcy uzyskiwali w polskich konsulatach wizy uprawniające do podjęcia pracy na terytorium RP, jednakże po przekroczeniu granicy nie podejmowali zatrudnienia w miejscu wskazanym w zezwoleniu. Czynności w sprawie prowadzone są pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Lesku.

Według bieżących ustaleń, z pomocą ww. grupy przestępczej granicę państwową przekroczyło 16 obywateli Ukrainy, którzy uzyskali wizy w opisany wyżej sposób. Aktualnie funkcjonariusze PSG w Krościenku przedstawili zarzuty 13 obywatelom Ukrainy o posłużenie się podczas przekraczania granicy państwowej sfałszowanymi zezwoleniami na pracę, tj. o czyn z art. 270 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks karny* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204).

W toku prowadzonej sprawy ustalono również dane kilkunastu obywateli RP, którzy w zamian za korzyści majątkowe występowali z wnioskami do Wojewody Mazowieckiego o uzyskanie zezwoleń na pracę dla cudzoziemców, pomimo że w rzeczywistości nie zamierzali nikogo zatrudnić.

W dniu 23 listopada 2017 roku Prokurator Rejonowy w Lesku przedstawił 6 obywatelom RP zarzuty określone w art. 258 §3 *K.k.* (kierowanie grupą przestępczą), 258 §1 *K.k.* (udział w zorganizowanej grupie przestępczej), 272 *K.k.* (wyłudzenie po-

świadczenia nieprawdy przez funkcjonariusza publicznego) w zw. z art. 264a §1 K.k. (ułatwienie pobytu na terytorium RP wbrew przepisom) w zw. z art. 11 §2 K.k. (zbieg przepisów) i z art. 12 K.k. (czyn ciągły).

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do wojewody mazowieckiego Zdzisława Szipiera

W związku z wykonywaniem podjętej przez Pana Wojewodę w trybie zarządzenia zastępczego decyzji o zmianie nazw ulic na Mazowszu w różnych miejscowościach zwracam się z uprzejmą prośbą o wykaz takich zmian dokonanych na terenie powiatów żuromińskiego, mławskiego, przasnyskiego, płońskiego i ciechanowskiego.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 21 grudnia 2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 19 grudnia 2017 r. znak: BPS/043-52-1431/17, w odniesieniu do treści oświadczenia złożonego przez Pana senatora Jana Marię Jackowskiego na 52. posiedzeniu Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r., uprzejmie informuję, że zarządzeniami zastępczymi z dnia 13 grudnia 2017 r. zmieniono nazwy ulic położonych na terenie:

1. **powiatu płońskiego** w Mieście Płońsk – zmiana nazwy ulicy z Leona Kruczkowskiego na Witolda Grzebskiego (publikacja w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego, poz. 12004);
2. **powiatu żuromińskiego**, w Gminie Żuromin, w miejscowości Poniatowo – zmiana nazwy ulicy z 19 Stycznia (1945) na Rtm. Witolda Pileckiego (publikacja w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego, poz. 11998).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w zakresie pozostałych powiatów, tj. mławskiego, przasnyskiego i ciechanowskiego, wskazanych w oświadczeniu Pana senatora Jana Marii Jackowskiego, nie podjęto w trybie zarządzenia zastępczego decyzji w kwestii zmiany nazw ulic.

Z poważaniem

Zdzisław Szipiera

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Gertrudy Uścińskiej,
do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej
oraz do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

W moim okręgu wyborczym zwrócono się do mnie z prośbą o to, abym 3 wymienione instytucje poprosił o stosowną interpretację prawną. Niniejszym o tę interpretację prawną się zwracam, pozwalając sobie przedstawić tekst, który otrzymałem.

„Zwracam się z uprzejmą prośbą o rozstrzygnięcie problemu prawnego, czy zleceniodawca zatrudniający słuchacza kwalifikacyjnego kursu zawodowego w wieku do dwudziestego szóstego roku życia, zatrudnionego na umowę-zlecenie, jest zobowiązany do zgłaszania takiego pracownika do ZUS. Z wiedzy, jaką posiadam, wynika, że centra kształcenia zawodowego powszechnie wystawiają zaświadczenia do ZUS. Chciałbym jednak rozstrzygnąć, czy jest to praktyka zgodna z obecnym ustawodawstwem. Do tej pory spotkałem się m.in. z interpretacją dokonaną przez rzecznik regionalnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych województwa śląskiego, panią Aldonę Węgrzynowicz. Pani Węgrzynowicz stwierdziła, iż pod pojęciem «nauka w szkole» należy rozumieć naukę pobieraną w systemie dziennym, wieczorowym, zaocznym, eksternistycznym oraz uczestnictwo w pozaszkolnych formach kształcenia ustawicznego – kwalifikacyjny kurs zawodowy, kurs umiejętności zawodowych, kurs kompetencji ogólnych – które trwają powyżej 30 godzin zajęć dydaktycznych. Wymóg nauki w szkole uważa się za spełniony, jeżeli uczeń, student uczęszcza na zajęcia, pisze prace kontrolne, uzyskuje zaliczenia, przystępuje do egzaminów itd. Mimo powszechnej praktyki w wydawaniu zaświadczeń przez podmioty prowadzące kwalifikacyjne kursy zawodowe często spotykam się z wątpliwościami w tym zakresie, dlatego niniejszym zwracam się do Pana Senatora z prośbą o zwrócenie się do stosownych instytucji z prośbą o wiążącą interpretację”.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 18 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 19 grudnia 2017 r. znak: BPS/043-52-1432-MRPPS/17 dotyczące zajęcia stanowiska w sprawie załączonego tekstu oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r., po uzyskaniu stanowiska Członka Zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Pana Pawła Jaroszka, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778), osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świad-

czenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia (zleceniobiorcy) oraz osoby z nimi współpracujące obowiązkowo podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Zleceniobiorcy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy.

Osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, oraz osoby z nimi współpracujące nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli są uczniami szkół ponadpodstawowych lub studentami, do ukończenia 26 lat.

Pojęcie „uczni” oraz „szkoły ponadpodstawowej” regulują przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59). Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo oświatowe, szkoły ponadpodstawowe to:

- czteroletnie liceum ogólnokształcące,
- pięcioletnie technikum,
- trzyletnia branżowa szkoła I stopnia,
- trzyletnia szkoła specjalna przysposabiająca do pracy,
- dwuletnia branżowa szkoła II stopnia,
- szkoła policealna dla osób posiadających wykształcenie średnie lub wykształcenie średnie branżowe, o okresie nauczania nie dłuższym niż 2,5 roku.

Natomiast zgodnie z §3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 sierpnia 2017 r. w sprawie kształcenia ustawicznego w formach pozaszkolnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1632), kwalifikacyjny kurs zawodowy jest jedną z form pozaszkolnych kształcenia ustawicznego. Dlatego też osoba, która odbywa taki kurs i dodatkowo wykonuje pracę jako zleceniobiorca obowiązkowo podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Dodatkowo Członek Zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poinformował, że przywołana w oświadczeniu Pana Senatora wypowiedź Pani Aldony Węgrzynowicz, Rzecznika Regionalnego ZUS dotyczyła uprawnień członków rodziny do dalszej wypłaty renty rodzinnej, a zatem kwestii innej niż podleganie ubezpieczeniom społecznym zleceniobiorców.

Z wyrazami szacunku

PODSEKRETARZ STANU
Marcin Zieleniecki

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 12 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego 15 grudnia 2017 r. na 52. posiedzeniu Senatu w sprawie interpretacji przepisów dotyczących zatrudniania słuchaczy kwalifikacyjnych kursów zawodowych.

Szanowny Panie Senatorze,

na mocy ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r.¹ w miejsce szkół zawodowych dla dorosłych (zasadniczej szkoły zawodowej i technikum) oraz technikum uzupełniającego (dla młodzieży i dla dorosłych) zostały wprowadzone kwalifikacyjne kursy zawodowe. Stopniowe wygaszanie ww. szkół rozpoczęło się 1 września 2012 r. Równocześnie zaczęły funkcjonować kwalifikacyjne kursy zawodowe prowadzone przez²:

- szkoły prowadzące kształcenie zawodowe, publiczne i niepubliczne o uprawnieniach szkół publicznych – w zakresie zawodów, w których kształcą, oraz w zakresie obszarów kształcenia, do których są przypisane te zawody;
- publiczne i niepubliczne placówki kształcenia ustawicznego, placówki kształcenia praktycznego, ośrodki dokształcania i doskonalenia zawodowego;
- instytucje rynku pracy, o których mowa w art. 6 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy³, prowadzące działalność edukacyjno-szkoleniową;
- podmioty prowadzące oświatową działalność gospodarczą⁴ na zasadach określonych w przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej⁵.

Kwalifikacyjny kurs zawodowy (dalej: KKZ) jest pozaszkolną formą uzyskiwania i uzupełniania wiedzy, umiejętności i kwalifikacji zawodowych. Program nauczania na KKZ uwzględnia podstawę programową kształcenia w zawodach, w zakresie jednej kwalifikacji. Ukończenie KKZ umożliwia przystąpienie do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie w zakresie danej kwalifikacji przeprowadzanego przez okręgowe komisje egzaminacyjne⁶. Osoba, która zdała taki egzamin, otrzymuje świadectwo potwierdzające kwalifikację w zawodzie ze znakiem graficznym Polskiej Ramy Kwalifikacji (PRK) dla kwalifikacji częściowej, zgodnie z przepisami w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego.

Merytoryczny zakres kształcenia zawodowego, jak również warunki przeprowadzania egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie⁷ są dla danej kwalifikacji takie same w przypadku KKZ, jak w przypadku kształcenia w szkole.

Powyższe uwarunkowania prawne przemawiają za tym, by w odniesieniu do ulg i świadczeń przysługujących osobom uczącym się do ukończenia 26 lat, uczestników KKZ traktować tak samo, jak uczniów szkół ponadpodstawowych lub studentów.

Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych⁸ nie zawiera regulacji dotyczących uczestników kwalifikacyjnych kursów zawodowych. Stosownie do postanowień art. 6 ust. 1 i 4 tej ustawy osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy zlecenia, nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli są uczniami szkół ponadpodstawowych lub studentami, do ukończenia 26 lat.

Uczestnik KKZ nie ma statusu ucznia (słuchacza) szkoły ponadpodstawowej, ponieważ – jak wskazano wyżej – KKZ prowadzą także podmioty inne aniżeli szkoły. W obecnym stanie prawnym mogą zatem powstać wątpliwości interpretacyjne, czy zleceniodawca, który zatrudnia na umowę-zlecenie słuchacza KKZ w wieku do dwudziestego szóstego roku życia, ma obowiązek zgłosić go do ZUS.

¹ Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 205, poz. 1206, z późn. zm.).

² Art. 117 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 59, z późn. zm.).

³ Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1065, z późn. zm.).

⁴ Oświatowa działalność gospodarcza nie obejmuje prowadzenia szkoły, placówki (zespołu szkół lub placówek) lub innej formy wychowania przedszkolnego.

⁵ Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 2168, z późn. zm.).

⁶ Art. 4 pkt 31, 34, 35 ustawy – Prawo oświatowe.

⁷ Egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie przeprowadzany jest na warunkach określonych w rozdziale 3b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2017 r. poz. 2198, z późn. zm.). Przystępują do niego zarówno uczniowie uczący się zawodu w szkole, jak i uczestnicy KKZ..

⁸ Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.).

Wydaje się zatem, iż kwestia dotycząca podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym przez uczestników KKZ, a także uczestników innych pozaszkolnych form kształcenia, powinna zostać uregulowana w przepisach ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę o ich przyjęcie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
CZŁONKA ZARZĄDU
ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

Warszawa, 11 stycznia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z 19 grudnia 2017 r. (znak: BPS/043-52-1432-ZUS/17) zawierające oświadczenie Pana Jana Filipa Libickiego Senatora RP w sprawie podlegania ubezpieczeniom społecznym zleceniobiorcy, który jest słuchaczem kwalifikacyjnego kursu zawodowego, przedkładam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, obowiązkowo podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu¹. Obowiązek ten trwa od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy². W stanie prawnym obowiązującym od 1 września 2017 r., obowiązek ubezpieczeń nie obejmuje osób, które są **uczniami szkół ponadpodstawowych** lub studentami, do ukończenia 26 lat³.

Pojęcia: „ucznia” oraz „szkoły ponadpodstawowej” regulują przepisy pozaubezpieczeniowe⁴. Zgodnie z tymi przepisami, szkoły ponadpodstawowe to:⁵

- czteroletnie liceum ogólnokształcące,
- pięcioletnie technikum,
- trzyletnia branżowa szkoła I stopnia,
- trzyletnia szkoła specjalna przysposabiająca do pracy,

¹ Art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778).

² Art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

³ Art. 6 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

⁴ Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 59).

⁵ Art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo oświatowe.

- dwuletnia branżowa szkoła II stopnia,
- szkoła policealna dla osób posiadających wykształcenie średnie lub wykształcenie średnie branżowe, o okresie nauczania nie dłuższym niż 2,5 roku.

Natomiast zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej⁶, kwalifikacyjny kurs zawodowy jest jedną z form kształcenia ustawicznego w formach pozaszkolnych. Dlatego też, w mojej opinii, osoba, która odbywa taki kurs i dodatkowo wykonuje pracę jako zleceniobiorca obowiązkowo podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Dodatkowo informuję, że przywołana w oświadczeniu Pana Senatora wypowiedź Pani Aldony Węgrzynowicz, Rzecznika Regionalnego ZUS dotyczyła uprawnień członków rodziny do dalszej wypłaty renty rodzinnej, a zatem kwestii innej niż podleganie ubezpieczeniom społecznym zleceniobiorców.

Z poważaniem

CZŁONEK ZARZĄDU

Paweł Jaroszek

⁶ §3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 sierpnia 2017 r. w sprawie kształcenia ustawicznego w formach pozaszkolnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1632).

**Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa
oraz senatora Roberta Mamątowa**

*skierowane do prezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego*

Szanowny Panie Premierze!

Zwracamy się ponownie z prośbą o objęcie rentą specjalną pana J.K., jednego z dwóch braci, bohaterów wolnej Polski. Narazając swoje życie i poświęcając swoją wolność bracia K. przeprowadzili akcję odwetową na funkcjonariuszach reżimu komunistycznego, którzy mieli być odznaczani w auli opolskiej uczelni 6 października 1971 roku za skuteczność tłumienia zamieszek na Wybrzeżu. Pan R. niestety już nie żyje, pan J. wciąż żyje, lecz w biedzie, bez należytego mu wsparcia ze strony państwa polskiego. Dziwi to i zastanawia, zważywszy na to, jak często w ostatnich dniach imieniem tych bohaterów nazywane są ulice polskich miast.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis
Robert Mamątów*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
SZEFA KANCELARII
PREZESA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 15 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym podczas 52. posiedzenia Senatu RP przez senatorów Grzegorza Peczkisa i Roberta Mamątowa w sprawie przyznania Panu J.K. renty specjalnej uprzejmie informuję, że sprawa przyznania przez Prezesa Rady Ministrów renty lub emerytury specjalnej na podstawie art. 82 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także zmiany decyzji Prezesa Rady Ministrów przyznającej świadczenie specjalne może być rozpatrzona na wniosek osoby zainteresowanej, jej pełnomocnika lub przedstawiciela ustawowego.

Z wyrazami szacunku

Michał Dworczyk

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do prezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W związku ze zgłoszonymi przeze mnie do Państwa na piśmie, dnia 5 lipca 2017 roku, podejrzeniami popełnienia przestępstwa skarbowego polegającego na wyłudzeniu zwrotu podatku od niewykonanych czynności proszę o informację, jakie czynności sprawdzające zostały wdrożone. W dniu 4 sierpnia 2017 roku otrzymałem od Izby Skarbowej w Warszawie lakoniczną odpowiedź, z której nie wynika, czy zajęto się sprawdzeniem przedstawianych podejrzeń o nieprawidłowościach (UPN: 140-17-101245, znak sprawy: 1401-ICR.4020.1792.2017.KM). W związku z zaistniałą sytuacją dopytuję:

1. Czy przeprowadzono kontrolę w zgłoszonej sprawie? Jeśli nie, to dlaczego?
2. Jakie były wyniki przeprowadzonej kontroli?
3. Czy podmiot, względem którego nastąpiło podejrzenie działań zabronionych, popełnił czyn przestępczy? Jeśli tak, to czy został ukarany?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE FINANSÓW

Warszawa, 15 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Grzegorza Peczkisa na 52. posiedzeniu Senatu w dniu 15 grudnia 2017 r., uprzejmie przedkładam Panu Marszałkowi stanowisko w zakresie poruszanej w tym oświadczeniu sprawy.

W dniu 21 lipca 2017 r. do Izby Administracji Skarbowej w Warszawie wpłynęło zawiadomienie Senatora RP Pana Grzegorza Peczkisa, w którym poruszona została sprawa podejrzenia popełnienia przestępstwa polegającego na wyłudzeniu zwrotu podatku VAT od czynności, które nie zostały wykonane. Pismem z dnia 4 sierpnia 2017 r. Izba Administracji Skarbowej w Warszawie powiadomiła Pana Senatora, że przekazane informacje zostaną uwzględnione w działaniach organów podatkowych, informując jednocześnie o obowiązujących w tym zakresie przepisach o tajemnicy skarbowej.

Po zapoznaniu się ze zgłoszoną przez Pana Senatora sprawą i analizie przedłożonych przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie informacji, pragnę zapewnić Pana Marszałka, iż organy podatkowe podjęły w tej sprawie działania, zgodnie z procedurami określonymi w przepisach prawa i posiadanymi kompetencjami oraz dołożyły wszelkich należytych starań, mających na celu dokładne jej zbadanie i wyjaśnienie. Podkreślić bowiem należy, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 li-

stopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw i wykroczeń skarbowych, zapobieganie tym przestępstwom i wykroczeniom oraz ściganie ich sprawców, jest jednym z podstawowych zadań Krajowej Administracji Skarbowej. Ponadto stosownie do ww. przepisów ustawy, do zadań Krajowej Administracji Skarbowej należy realizacja dochodów z podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, jak również innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, w zakresie których właściwe są inne organy.

Odnosząc się natomiast do przekazanej Panu Senatorowi przez Izbę Administracji Skarbowej w **Warszawie informacji w tej sprawie wyjaśnić należy, że działania organów podatkowych podejmowane są wobec konkretnego podmiotu w jego indywidualnej sprawie, dlatego też udzielenie bardziej szczegółowych wyjaśnień stanowiłoby naruszenie tajemnicy skarbowej, której zakres określony został w art. 293 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. W katalogu podmiotów uprawnionych do dostępu do informacji chronionych tajemnicą skarbową przepisy ww. ustawy nie wymieniają senatorów Rzeczypospolitej Polskiej.**

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia i informacje, wyrażam nadzieję, że zostaną one uznane przez Pana Marszałka i Pana Senatora za wyczerpujące.

Z poważaniem

SZEF KRAJOWEJ
ADMINISTRACJI SKARBOWEJ
Marian Banaś

**Oświadczenie senatorów Marka Pęka,
Małgorzaty Kopiczko, Jana Marii Jackowskiego
oraz Rafała Ambrozika**

*skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej
oraz do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego*

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

Do biura senatorskiego w Skawinie zgłosił się pan K.S., który jest dyrektorem Szkoły Muzycznej I stopnia w S. Przedstawił on obawy środowiska dyrektorów szkół muzycznych, zaniepokojonych zmianami proponowanymi w projektowanym rozporządzeniu ministra edukacji narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2018.

W uzasadnieniu projektu podziału subwencji znajdujemy, w pktcie 9, plany zmniejszenia wag dla szkół muzycznych. To właśnie bardzo niepokoi dyrektorów szkół muzycznych, gdyż konsekwencją tego kroku będzie niższa subwencja. Szkoły muzyczne, z uwagi na ich ramowy plan nauczania, prowadzą w większości zajęcia indywidualne – są więc bardzo drogie. Ponadto dochodzi fakt konieczności posiadania dobrego instrumentarium, a jak wiadomo instrumenty muzyczne są bardzo drogie. Na ostatnich przesłuchaniach Centrum Edukacji Artystycznej otrzymaliśmy informację, że np. szkoły muzyczne I stopnia będą musiały posiadać na wyposażeniu szkoły 4 kotły – a to koszt około 60 tysięcy zł, nawet do 100 tysięcy zł, w zależności od jakości wykonania instrumentów. Niedopełnienie wymagań, które są zawarte w podstawie programowej dotyczącej bazy, instrumentarium itp., będzie stanowić powód do zamykania szkół. Jak podejrzewamy, taki plan ma obecna szefowa.

Jest faktem, że niektórzy wójtowie oszczędzają na szkołach artystycznych, bowiem subwencja wrzucona do tzw. wspólnego worka dofinansowuje szkoły ogólne. Dlatego szkoły muzyczne nie mają wymaganego instrumentarium, bazy, pomocy itd. Z uwagi na wprowadzoną reformę oświaty zapewne wiele środków zostało przesuniętych na dostosowanie szkół podstawowych. W większości miejscowości szkoły muzyczne były i są mocno niedofinansowane. Obniżenie wagi dla wielu szkół muzycznych I stopnia oraz II stopnia, zwłaszcza w małych ośrodkach, będzie działało wybitnie szkodliwie na świetnie rozwinięte merytorycznie szkolnictwo artystyczne w Polsce.

W związku z powyższym zwracamy się z prośbą o przeanalizowanie proponowanych przez ministerstwo zmian w kontekście obaw środowiska szkół muzycznych.

*Marek Pęk
Małgorzata Kopiczko
Jan Maria Jackowski
Rafał Ambrozik*

**Odpowiedź
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 30 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatorów p. Marka Pęka, p. Małgorzaty Kopiczko, p. Jana Marii Jackowskiego i p. Rafała Ambrozika złożone podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r. proszę o przyjęcie następujących informacji.

Z dniem 1 stycznia 2018 r. zaczęło obowiązywać *rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2018* (Dz.U. z 2017 r. poz. 2395). Przepisy te określają algorytm podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2018.

W powyższych przepisach Minister Edukacji Narodowej dokonał m.in. zmiany wag algorytmu odnoszących się do szkół muzycznych I st. i szkół muzycznych II st. (nierealizujących kształcenia ogólnego):

- dla uczniów szkół muzycznych I stopnia (waga P22) z wartości 1,01 do wartości 0,85,
- dla uczniów szkół muzycznych II stopnia (waga P23) z wartości 1,7 do wartości 1,5.

Jak wynika z uzasadnienia MEN, obniżenie wag dla uczniów tych szkół jest zasadne ze względu na sporządzoną analizę porównania wydatków szkół artystycznych do naliczonej subwencji. Środki z **subwencji oświatowej przekazane na szkoły artystyczne** w 2016 r. to kwota ok. 348 mln zł. Natomiast według sprawozdań budżetowych wykonanie wydatków w rozdziale 80132 – szkoły artystyczne (z wyłączeniem wydatków majątkowych i środków pochodzących z budżetu UE) wyniosło w tym roku ok. 311 mln zł. Gdyby założyć, że środki z subwencji pokrywają 80% wydatków bieżących, subwencja powinna wynosić 249 mln zł, a więc o 99 mln zł mniej.

Z informacji uzyskanych z Ministerstwa Edukacji Narodowej wynika, że w 2017 r. jednostki samorządu terytorialnego uzyskały w przeliczeniu na jednego ucznia:

- szkoły muzycznej I stopnia – 10.971 zł (w cyklu sześcioletnim) lub 11.152 zł (w cyklu czteroletnim);
- szkoły muzycznej II stopnia – 14.966 zł.

Przyjmując więc zaprezentowane w uzasadnieniu projektu rozporządzenia MEN założenie, że środki uzyskiwane z subwencji pokrywają 80% kosztów bieżących prowadzenia danego typu szkoły, samorządowe szkoły muzyczne I stopnia i szkoły muzyczne II stopnia powinny uzyskać w 2017 r. środki wyższe, niż wynoszą koszty bieżące w tego typu szkołach prowadzonych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w przeliczeniu na jednego ucznia. Wydaje się więc, że wprowadzona przez MEN zmiana jest uzasadniona i nie powinna skutkować pogorszeniem sytuacji funkcjonowania ww. szkół artystycznych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie zgłosił więc uwag do projektu ww. rozporządzenia.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 18 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatorów RP Pana Marka Pęka, Pani Małgorzaty Kopiczko, Pana Jana Marii Jackowskiego i Pana Rafała Ambrozika złożone 15 grudnia 2017 r. na 52. posiedzeniu Senatu RP.

Szanowni Państwo Senatorowie,
uprzejmie informuję, że w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 15 grudnia 2017 w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2018 dokonano obniżenia wag dla uczniów uzupełniających szkół muzycznych I i II stopnia (P_{26} z 1,01 na 0,85 oraz P_{27} z 1,7 na 1,5). Oznacza to faktyczne obniżenie subwencji w przeliczeniu na jednego ucznia w przypadku szkół muzycznych I stopnia z poziomu 10 638 zł na 10 023 zł, a więc o 5,8% mniej niż w roku 2017. W przypadku szkół muzycznych II stopnia z poziomu 14 290 zł na 13 545 zł, a więc o 5,2% mniej niż w roku 2017¹.

Obniżenie wag dla uczniów tych szkół zostało dokonane w związku ze sporządzoną analizą porównania wydatków szkół artystycznych do naliczonej subwencji. Środki z subwencji oświatowej przekazane na szkoły artystyczne w 2016 r. to kwota ok. 348 mln zł. Natomiast według sprawozdań budżetowych wykonanie wydatków w rozdziale 80132 – szkoły artystyczne (z wyłączeniem wydatków majątkowych i środków pochodzących z budżetu UE) wyniosło w tym roku ok. 311 mln zł. Gdyby założyć, że środki z subwencji pokrywają średnio ok. 80% wydatków bieżących, subwencja powinna wynosić 249 mln zł, a więc o 99 mln zł mniej niż zostało naliczone i przekazane szkołom muzycznym na rok 2016. Podobnie sytuacja wygląda w 2017 r., subwencja naliczona na szkoły artystyczne wyniosła 363 mln zł, natomiast wydatki wg planu (3 miesiące wykonania) wynoszą 328 mln zł. **Zakładając, że subwencja pokrywa przeciętnie ok. 80% wydatków bieżących, to w 2017 r. naliczone zostało o 100 mln zł subwencji więcej niż powinno.** Aby nie dokonywać drastycznych zmian finansowania w trakcie roku szkolnego wprowadzono jedynie nieznaczne obniżenie kwot subwencji na ucznia w związku z korektą wartości wag dla szkół muzycznych I i II stopnia.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Marzenna Drab
Podsekretarz Stanu

¹ Kwoty subwencji na ucznia obliczone zostały z uwzględnieniem standardu finansowego A oraz odpowiedniej wagi dla danego typu szkoły muzycznej.

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego (ZGWL), którzy w swoim stanowisku wyrazili poparcie dla projektu ustawy z dnia 30 sierpnia 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.

W myśl nowych przepisów usystematyzowana została definicja pojęcia „punkt świetlny”, które oznacza zarówno źródło światła, jak i elementy służące do jego dystrybucji. Przedmiotowy projekt porządkuje również zasady dotyczące finansowania oświetlenia przez jednostki samorządu terytorialnego i mówiące o umowach, jakie należy zawierać w celu świadczenia usług w zakresie dostarczania gminom energii elektrycznej.

Bardzo ważnym zapisem, znajdującym się w projekcie przedmiotowej ustawy, jest ten wskazujący terminy, jakich nie można przekroczyć w procesie negocjacyjnym. Projekt ustawy z dnia 30 sierpnia 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne nakłada w tym zakresie również odpowiednie uprawnienia na prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE). W sytuacji impasu negocjacyjnego, w odniesieniu do punktów spornych między stronami, prezes URE zyskuje kompetencje do wypracowania kompromisu w celu rozstrzygnięcia sporu.

Istotnym elementem przedmiotowego projektu ustawy jest możliwość zbycia na rzecz gminy przez przedsiębiorstwo energetyczne elementów infrastruktury oświetleniowej, które są niezbędne do wykonywania zadań własnych gminy. Taką możliwość daje gminom zapis, mówiący o tym, iż przekazanie następowaloby na wniosek jednostki samorządowej. Dodatkowym atutem tego rozwiązania jest ustalenie warunków finansowych, na podstawie których może być naliczona rzeczywista należność za przekazanie elementów infrastruktury świetlnej.

Przedstawiciele Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego wyrazili pozytywną opinię na temat procesu tworzenia projektu ustawy z dnia 30 sierpnia 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne. Zdaniem lubuskich samorządowców prace zmierzające do powstania przedmiotowego projektu przebiegały w sposób merytoryczny, przy ścisłej współpracy ekspertów i działaczy jednostek samorządu terytorialnego.

Szanowny Panie Ministrze, projekt ustawy, do której odnosi się przedstawione oświadczenie, został zaakceptowany przez samorządowców, a w obecnej sytuacji jest to najważniejszy głos, ponieważ to właśnie na jednostki samorządu terytorialnego spadnie obowiązek zapewnienia i utrzymania sieci energetycznej na terenach gmin.

Zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Energii posiada informacje mówiące o liczbie gmin chętnych do przejęcia od przedsiębiorstw energetycznych elementów infrastruktury świetlnej? Jeżeli tak, to proszę, o ile to możliwe, o upublicznienie takich informacji.

2. Czy kierowany przez Pana Ministra resort posiada dane dotyczące liczby gmin, których nie będzie stać na przejęcie elementów infrastruktury świetlnej, oraz przewidywanych kosztów takiego przedsięwzięcia? Jeżeli to możliwe, proszę o udostępnienie takich danych.

3. Czy Ministerstwo Energii ma przygotowany program pomocy dla tych gmin, które nie będą w stanie zapewnić mieszkańcom utrzymania sieci energetycznej na swoim terenie?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 11 stycznia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 19 grudnia 2017 r. znak: BPS/043-52-1436/17 oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego, złożone podczas 52. posiedzenia Senatu RP w dniu 15 grudnia 2017 r., w sprawie projektu ustawy z dnia 30 sierpnia 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne w zakresie oświetlenia ulic, placów i dróg, uprzejmie informuję co następuje.

1. Czy Ministerstwo Energii posiada informacje mówiące o liczbie gmin chętnych do przejścia od przedsiębiorstw energetycznych elementów infrastruktury świetlnej? Jeżeli tak, to proszę, o ile to możliwe, o upublicznienie takich informacji.

2. Czy kierowany przez Pana Ministra resort posiada dane dotyczące liczby gmin, których nie będzie stać na przejście elementów infrastruktury świetlnej, oraz przewidywanych kosztów takiego przedsięwzięcia? Jeżeli to możliwe, proszę o udostępnienie takich danych.

Kwestie oświetlenia ulic, placów i dróg, jak również wynikające z tego tytułu zadania dla gmin i przedsiębiorstw energetycznych, uregulowane są w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220, z późn. zm.). Pomimo istnienia tych regulacji prawnych, współpraca szeregu gmin i przedsiębiorstw energetycznych w tej materii jest zagadnieniem złożonym, co wynika zarówno z zaszczości historycznych w zakresie praw własności infrastruktury oświetleniowej, jak i częstokroć z odmiennych priorytetów różnych interesariuszy.

Uregulowanie na nowych zasadach praw gmin i przedsiębiorstw energetycznych – przy realizacji nałożonego ustawą obowiązku oświetlenia ulic przez gminy, wymaga zmian legislacyjnych, opartych na wieloaspektowej analizie problemu w skali kraju i stworzeniu na jej podstawie oczekiwanych rozwiązań, niedyskryminujących żadnej ze stron. Wypracowanie warunków efektywnej współpracy przedsiębiorstw energetycznych z samorządami w realizacji zadań publicznych wymaga kompleksowego rozwiązania problemu własności majątku oświetleniowego oraz zasad udostępniania infrastruktury dystrybucyjnej gminom, z uwzględnieniem podziału odpowiedzialności za bezpieczeństwo funkcjonowania tej infrastruktury.

Zaawansowane prace nad nowelizacją przepisów ustawy – Prawo energetyczne, obejmujące zadania gmin w zakresie oświetlenia, zostały zainicjowane przez sejmową Komisję Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej, która upoważniła Podkomisję Stałą ds. Finansów Samorządowych do przygotowania wniosku legislacyjnego w tym zakresie i opracowania wstępnego projektu rozwiązań. W ramach ww. Podkomisji ukonstytuował się Zespół Ekspertów, który zakończył swoje prace we wrześniu ubiegłego roku i przekazał przygotowane propozycje zmian legislacyjnych do dalszego procedowania w ramach Podkomisji.

Pomimo że w pracach Zespołu aktywny udział brali przedstawiciele samorządu terytorialnego, to wielkości o które pyta Pan Senator nie zostały określone, a żadna z gmin nie deklarowała na tym etapie jakie działania i w odniesieniu do którego majątku podejmie po ewentualnym uchwaleniu przedmiotowych przepisów. Informacje takie nie były również przekazywane Ministerstwu Energii.

Należy też podkreślić, że wspomniany przez Pana Senatora projekt zmian legislacyjnych został skierowany do dalszego procedowania, będąc jedynie propozycją zmian w danej materii, mogącą ulec wielu modyfikacjom w toku procesu ustawodawczego.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne z dnia 30 sierpnia 2017 r. w art. 3 ust. 1 (wersja B) zakłada, że to od wniosku, a tym samym woli każdej z gmin,

zależać by miało, czy punkt świetlny niebędący jej własnością, a niezbędny do wykonywania przez nią zadań w zakresie oświetlenia dróg, miałyby stanowić – po uiszczeniu uzgodnionej ceny, jej własność. Wobec powyższego nie należy przyjmować, że wszystkie gminy postąpią tak samo. Tym samym na dzień dzisiejszy nie jest również możliwe wiarygodne oszacowanie nakładów do poniesienia przez gminy na przejęcie infrastruktury oświetleniowej, jak również liczby gmin, które ze względu na posiadane zasoby finansowe wystąpią o jego przeniesienie – w całości, częściowe, lub wcale nie wystąpią o takie przeniesienie.

3. Czy Ministerstwo Energii ma przygotowany program pomocy dla tych gmin, które nie będą w stanie zapewnić mieszkańcom utrzymania sieci energetycznej na swoim terenie?

Należy zauważyć, że zaopatrzenie w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe na obszarze gminy, w tym finansowanie oświetlenia, zgodnie z art. 18 ustawy – Prawo energetyczne, należy do zadań własnych gminy. Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z art. 3 pkt 22 tej ustawy pod pojęciem finansowania oświetlenia rozumieć należy finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz kosztów ich budowy i utrzymania. Ww. przepisom odpowiada treść art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz.

W związku z powyższym gminy już obecnie ponoszą koszty związane z oświetleniem miejsc publicznych na ich terenie. Obowiązek ten wynika wprost z ww. ustaw, a realizowany jest z gminnych środków budżetowych. W projektowanych nowych rozwiązaniach gminy dostrzegają możliwość ograniczenia tego typu kosztów.

Ministerstwo Energii nie ma podstaw prawnych do podjęcia działań w celu przygotowania programu pomocy dla gmin w związku z projektowanymi nowymi rozwiązaniami w zakresie infrastruktury oświetleniowej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Zrzeszenia Gmin Województwa Lubuskiego, którzy wyrazili swoje poparcie dla stanowiska Związku Gmin Pomorskich w sprawie terminów przyjmowania wniosków dotyczących świadczeń rodzinnych, Funduszu Alimentacyjnego oraz świadczeń wychowawczych.

Samorządowcy zrzeszeni w obu wymienionych wyżej organizacjach zwracają uwagę na fakt, że po przeniesieniu terminów składania wniosków o przyznanie świadczeń rodzinnych, alimentacyjnych oraz wychowawczych terminy te zbiegają się ze sobą w czasie. Sytuacja ta powoduje, że pracownicy zajmujący się przyjmowaniem i obsługą wymienionych wniosków nie są w stanie obsłużyć wszystkich petentów w odpowiednio krótkim czasie. Jednym z negatywnych skutków obecnie obowiązujących terminów są bardzo długie kolejki osób oczekujących, aby złożyć wnioski. W związku z zaistniałą sytuacją pracownicy zmuszeni są do pracy po godzinach, także w soboty, ponieważ nie są w stanie przyjąć wszystkich chętnych w godzinach otwarcia urzędów. Zagrożeniem płynącym z funkcjonowania obecnych terminów jest możliwość popełnienia błędów podczas składania wniosków. Samorządowcy podkreślają, że może również dojść do sytuacji, w której tempo rozpatrywania wniosków o przyznanie świadczeń rodzinnych, alimentacyjnych lub wychowawczych będzie przedkładane nad rzetelność tego procesu, a w konsekwencji możliwe jest popełnienie błędów proceduralnych i nieprzyznanie przysługujących świadczeń osobom potrzebującym wsparcia materialnego.

W 2016 r. terminy składania wniosków o przyznanie poszczególnych świadczeń wyznaczone były w pewnych odstępach czasu. Samorządowcy z niepokojem przyjęli informację, że Pani Minister planuje, aby w 2018 r. umożliwić składanie wniosków od lipca. Spowodowałoby to kolejne utrudnienia w funkcjonowaniu urzędów, a także doprowadziło do zwiększenia kolejek w punktach podawczych. Niepożądanym efektem takiego stanu rzeczy mogą być sytuacje konfliktowe między petentami czekającymi na złożenie wniosków oraz wywoływanie sytuacji stresowych zarówno dla pracowników, jak i interesantów.

Szanowna Pani Minister, samorządowcy, a więc przedstawiciele instytucji nadzorujących proces rozpatrywania wniosków, zrzeszeni w Związku Gmin Pomorskich oraz Zrzeszeniu Gmin Województwa Lubuskiego proponują wyznaczenie następujących terminów składania wniosków o przyznanie poszczególnych rodzajów świadczeń:

- świadczenia wychowawcze: luty – marzec;
- Fundusz Alimentacyjny: maj – czerwiec;
- świadczenia rodzinne: październik – listopad.

W związku z opisaną w tym oświadczeniu sytuacją zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej dysponuje analizami statystycznymi na temat liczby osób ubiegających się o przyznanie świadczeń rodzinnych, alimentacyjnych oraz wychowawczych? Jeżeli tak, to proszę o ich upublicznienie.

2. Czy kierowany przez Panią Minister resort posiada dane statystyczne dotyczące liczby wniosków przyjmowanych dziennie przez poszczególne instytucje, z uwzględnieniem liczby pracujących tam osób? Jeżeli tak, to proszę, o ile to możliwe, o opublikowanie takich danych.

3. Czy Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej rozważa przyjęcie propozycji zgłaszanych przez samorządowców zrzeszonych w Związku Gmin Pomorskich oraz Zrzeszeniu Gmin Województwa Lubuskiego i wyznaczenie wymienionych w tym oświadczeniu terminów, z rozróżnieniem poszczególnych rodzajów świadczeń?

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
 PODSEKRETARZA STANU
 w MINISTERSTWIE
 RODZINY, PRACY
 I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 8 stycznia 2018 r.

Pan
 Stanisław Karczewski
 Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatorskie z dnia 19 grudnia 2017 r. senatora Waldemara Sługockiego, znak: BPS/043-52-1437/17, złożone podczas 52. posiedzenia Senatu RP w sprawie terminów przyjmowania wniosków o świadczenia rodzinne, świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego oraz świadczenia wychowawcze, uprzejmie wyjaśniam.

Liczba przyjmowanych wniosków na nowy okres zasiłkowy trwający od 1 sierpnia do 31 października 2017 r. została zaprezentowana w tabeli poniżej z uwzględnieniem rodzaju świadczenia. Według danych, którymi dysponuje Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, realizacją ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci zajmowało się w sierpniu 11,5 tys. osób, a we wrześniu 12 tys. osób, co oznacza, że przeciętnie dziennie na pracownika przypadało ok. 3,3–3,4 wniosku.

Rodzaj wniosku:	Liczba wniosków (1 VIII–31 X)	Przeciętna dzienna liczba wniosków
Świadczenie wychowawcze	2 566 tys.	39,5 tys.
Zasiłek rodzinny	1 210 tys.	18,6 tys.
Specjalny zasiłek opiekuńczy	35,7 tys.	0,5 tys.
Świadczenie z funduszu alimentacyjnego	201,2 tys.	3,1 tys.

W kwestii terminów składania wniosków przede wszystkim należy wskazać, że ustawą z dnia 7 lipca 2017 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z systemami wsparcia rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 1428), wprowadzono między innymi rozwiązania mające na celu ujednoczenie terminów składania wniosków o świadczenie wychowawcze z Programu „Rodzina 500+”, świadczenia rodzinne oraz świadczenia z funduszu alimentacyjnego. Jednocześnie, aby uniknąć kolejek oraz zapewnić gminom wystarczający czas na prawidłowe rozpatrzenie wniosków o ww. świadczenia na kolejny okres świadczeniowy/zasiłkowy, wydłużono maksymalne okresy ich rozpatrywania i wypłaty przyznanych świadczeń.

Na potrzebę ujednoczenia terminów składania wniosków o ww. świadczenia wskazywały między innymi gminne organy właściwe podczas prac nad przyjętym przez Radę Ministrów 4 kwietnia 2017 r. obszernym dokumentem o nazwie „Przegląd systemów wsparcia rodzin”. Ten kierunek zmian (umożliwienie składania wniosków o różne świadczenia dla rodzin w jednym terminie) był oczekiwany i postulowany także przez znaczącą liczbę osób ubiegających się zarówno o świadczenie wychowawcze jak i świadczenia rodzinne.

Odnosząc się natomiast do propozycji zmiany terminów przyjmowania wniosków na ww. świadczenia należy zauważyć, że zaproponowane rozwiązania miałyby niekorzystny wpływ na rodziny ubiegające się o powyższe świadczenia. Wprowadzenie bowiem różnych terminów na składanie wniosków w zależności od rodzaju danego

świadczenia oznaczałoby, że zamiast jednej wizyty w urzędzie, osoby zainteresowane uzyskaniem prawa do świadczeń rodzinnych, świadczeń wychowawczych i świadczeń z funduszu alimentacyjnego, musiałyby składać wnioski trzy razy w roku i to niejednokrotnie z tym samym kompletem dokumentów.

Takie rozwiązanie, z punktu widzenia zarówno rodzin ubiegających się o ww. świadczenia oraz pracowników gminnych organów zajmujących się ich przyznawaniem, byłoby nieefektywne i nieracjonalne.

Jednocześnie należy wskazać, że w celu usprawnienia procesu rozpatrywania wniosków, uwzględniając przy tym uwagi gminnych organów właściwych, wprowadzono w bieżącym roku dodatkowe usługi pozyskiwania i weryfikacji informacji niezbędnych do ustalania prawa do ww. świadczeń drogą elektroniczną – między innymi samodzielne pozyskiwanie informacji o tzw. kwocie niewykorzystanej ulgi na dziecko. Dodatkowo od 1 sierpnia 2017 r. poszerzono możliwość składania wniosków drogą elektroniczną o świadczenia rodzinne i świadczenia z funduszu alimentacyjnego. Dodać należy, że począwszy od przyszłego roku wnioski o wszystkie ww. świadczenia będzie można składać drogą elektroniczną już od 1 lipca oraz że obecnie trwają prace nad uruchomieniem kolejnych usług elektronicznej wymiany danych, służących usprawnieniu weryfikacji prawa do ww. świadczeń.

Dowodem na zasadność wprowadzonych rozwiązań są nie tylko pozytywne sygnały od polskich rodzin, ale również sprawny przebieg w gminach procesu przyjmowania i rozpatrywania wniosków o świadczenie wychowawcze z Programu „Rodzina 500+” na nowy okres świadczeniowy, który rozpoczął się 1 października 2017 r. Oczywiście kluczowy udział w tym procesie mieli pracownicy samorządowi realizujący zadania z tego zakresu.

Z informacji zebranych przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wynika, że obsługa procesu przyjmowania wniosków na świadczenia wychowawcze, świadczenia rodzinne oraz świadczenia z funduszu alimentacyjnego na kolejny okres przebiegła sprawnie i bez większych zakłóceń.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej stale monitoruje realizację przez samorzady ww. świadczeń i dokłada starań aby proces ich przyznawania był jak najbardziej dogodny przede wszystkim dla polskich rodzin, ale też, zachowując cele poszczególnych świadczeń, jak najprostszy do realizacji dla pracowników samorządowych realizujących ww. zadania. W związku z powyższym, wszelkie uwagi dot. organizacji procesu realizacji ww. świadczeń, będą wnikliwie analizowane w przypadku podjęcia prac nad ewentualnymi zmianami stanu prawnego w tym zakresie.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Bartosz Marczuk